

Luis Sepúlveda

Το ημερολόγιο
ενός ευαίσθητου
killer

Μετάφραση

Αχιλλέας Κυριακίδης

Πρώτη μέρα

Η μέρα ξεκίνησε άσχημα, κι όχι πως είμαι κανένας προληπτικός, αλλά πιστεύω πως, κάτι τέτοιες μέρες, είναι καλύτερα να μην αναλαμβάνεις δουλειές, ακόμα κι αν η αμοιβή σου έχει ένα νούμερο κι έξι μηδενικά — και μάλιστα, «μαύρα». Η μέρα ξεκίνησε άσχημα, αλλά και αργά, γιατί προσγειώθηκα στη Μαδρίτη στις εξήμιση, έκανε πολλή ζέστη και, στη διάρκεια της διαδρομής για το Ξενοδοχείο Palace, ο ταξιτζής θεώρησε σκόπιμο να μου πιάσει την πάρλα για το Ευρωπαϊκό Κύπελλο Ποδοσφαίρου. Πολύ θα 'θελα να του κολλήσω ένα σαρανταπεντάρι στο σβέρκο μας και το βουλώσει, αλλά δεν κουβαλούσα κανένα σιδερικό, χάρια που ένας επαγγελματίας εκτελεστής, καλό είναι να μην μπλέκεται με κρετίνους, ακόμα κι αν είναι ταξιτζήδες.

Στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου, μαζί με τα κλειδιά, μου 'δωσαν κι ένα φάκελο. Τον άνοιξα στο ασανσέρ. Μέσα ήταν η φωτογραφία ενός τύπου που δε μ' άρεσε

καθόλου: νέος, γύρω στα τριάντα πέντε, αδύνατος, νόστιμος, καθισμένος μπροστά σ' ένα μακρύ τραπέζι, μαζί με άλλους πέντε που του έμοιαζαν. Ένα πανό έγραφε: «Τρίτο Συνέδριο Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. ΜΚΟ». Δεν τους πάω καθόλου τους φιλόανθρωπους, κι αυτός ο τύπος μύριζε από μακριά σύγχρονη φιλανθρωπία. Λόγοι στοιχειώδους επαγγελματικής ηθικής επιτάσσουν να μη ρωτάς τι έχουν κάνει οι τύποι που πρέπει να σκοτώσεις, αλλά, έτσι όπως κοίταζα τη φωτογραφία, ένιωσα περιέργεια, κι αυτό μ' ενόχλησε. Μέσα στο φάκελο δεν υπήρχε τίποτ' άλλο — και καλώς δεν υπήρχε. Έπρεπε να εξοικειωθώ μ' αυτό το πρόσωπο, να επισημάνω λεπτομέρειες που θα μου αποκάλυπταν τα δυνατά και τα αδύνατα σημεία του. Το ανθρώπινο πρόσωπο δε λέει ποτέ ψέματα: είναι ο μοναδικός χάρτης όπου είναι αποτυπωμένοι όλοι οι τόποι στους οποίους έχουμε ζήσει.

Έδινε το φιλοδώρημα στον γκρουμ που μου είχε κουβαλήσει τη βαλίτσα, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Αναγνώρισα τη φωνή του «συνδέσμου» μου — ενός τύπου που δεν τον είχα δει ποτέ στη ζωή μου, κι ούτε ήθελα να τον δω, γιατί έτσι γίνεται μεταξύ επαγγελματιών, αν και, μια φορά μονάχα να 'χα ακούσει τη φωνή του, θα την αναγνώριζα μέσα σε χιλιάδες.

«Είχες καλό ταξίδι; Πήρες το φάκελο; Συγγνώμη που σου γάμησα τις διακοπές» ήταν το πρώτο πράγμα που μου είπε.

«Ναι για τις δυο ερωτήσεις. Όσο για το τρίτο, δε σε πιστεύω.»

«Αύριο έχεις ταξίδι. Κοίτα να ξεκουραστείς.»

«Έγινε» είπα και κατέβασα το ακουστικό.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι και κοίταξα το ρολόι μου. Είχα μπροστά μου πέντε ώρες ώσπου να προσγειωθεί το αεροπλάνο που έφερνε απ' το Μεξικό το κορίτσι μου — κοίτα λέξη που πήγα και βρήκα, ο μαλάκας... — και τη φανταζόμουν ψημένη από τον ήλιο της Βερακρούς. Της είχα τάξει μια βδομάδα στη Μαδρίτη πριν γυρίσει στο Παρίσι — μια βδομάδα βόλτες στα βιβλιοπωλεία και τα μουσεία, πράγματα που εκείνης της άρεσαν και που εγώ τα ανεχόμουν, καταπνίγοντας τα χασμουρητά μου, γιατί αυτό το κορίτσι — μα πού τη βρήκα, ο μαλάκας, αυτή τη λέξη... — μου 'χε πάρει τα μυαλά.

Ένας εκτελεστής ζει μόνος, και για τις σωματικές του ανάγκες υπάρχουν στον κόσμο όσες πουτάνες θέλει. Ποτέ δεν παραβίασα αυτόν τον μισογυνικό κανόνα. Ποτέ. Ως τη στιγμή που τη γνώρισα.

Καθόμουν σ' ένα café του Σεν Μισέλ. Όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα, κι εκείνη με ρώτησε αν μπορούσε να πιει τον καφέ της στο δικό μου. Κρατούσε ένα μάτσο βιβλία: τ' άφησε στο πάτωμα, παράγγειλε ένα εσπρέσο κι ένα καραφάκι νερό, πήρε ένα απ' τα βιβλία κι έπιασε να υπογραμμίζει φράσεις μ' ένα μαρκαδόρο. Εγώ συνέχισα αυτό που έκανα πριν έρθει: κοιτούσα το πρόγραμμα των ιπποδρομιών.

Μου ζήτησε φωτιά. Τέντωσα το χέρι μου με τον αναπτήρα, κι εκείνη το φυλάκισε μες στα δικά της. Ήθελε πόλεμο η πιτσιρικά. Υπάρχουν γυναίκες που ξέρουν να εκφράζουν την επιθυμία τους να γαμηθούν, χωρίς να λένε κουβέντα.

«Πόσων χρονών είσαι;» τη ρώτησα.

«Είκοσι τεσσάρων» μου αποκρίθηκε με το στοματάκι της το κόκκινο.

«Εγώ είμαι σαράντα δύο» της εξομολογήθηκα, κοιτώντας τ' αμυγδαλωτά της μάτια.

«Νέος είσαι» είπε, κι έλεγε ψέματα, μ' όλη την κάβλα που ανέδιδαν οι κινήσεις της όταν κάπνιζε, όταν έφτιαχνε τα μαλλιά της που είχαν το χρώμα του ώριμου κάστανου και τη λεπτή κι απαλή υφή του νερού που γλιστράει πάνω σε βράχια σκεπασμένα με μούσκλια.

«Θέλεις να φάμε πριν ή μετά το γαμήσι;» ρώτησα, τη στιγμή που φώναζα το σερβιτόρο για το λογαριασμό.

«Τάισέ με και γάμησέ με με τη σειρά που θέλεις» μου αποκρίθηκε, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι απ' τα βιβλία της.

Βγήκαμε από το café και μπήκαμε στο πρώτο ξενοδοχείο που βρήκαμε στο δρόμο μας. Δε θυμόμουν να 'χα ξαναπάει με πιο άπειρο κορίτσι: δεν ήξερε την τύφλα της, αλλά έδειχνε όρεξη να μάθει. Και έμαθε — τόσο καλά, ώστε να παραβώ τον στοιχειώδη κανόνα της μοναχικότητας και να μεταμορφωθώ σε killer ζευγαρωμένο.

Ήθελε να γίνει διερμηνέας, κι όπως όλες οι διανοούμενες, ήταν αρκούντως αφελής ώστε να χάβει ό,τι παραμύθι τής σέρβιρες. Έτσι, δε δυσκολεύτηκα να την κάνω να πιστέψει ότι ήμουν αντιπρόσωπος μιας εταιρείας αεροναυτικής κι ότι αυτό με υποχρέωνε να ταξιδεύω συχνά.

Ήμαστε μαζί τρία χρόνια. Εγινε γρήγορα γυναίκα, ανθίσαν τα λαγόνια της, το βλέμμα της πονήρηψε, έμαθε πόσο ηδονικό είναι το να ζητάς και να ζητάς συνέχεια, άρχισαν να της αρέσουν τα μετάξια που τύλιγαν το κορμί της, τα πανάκριβα αρώματα, τα εστιατόρια όπου οι

σερβιτόροι είναι κομποί σαν διπλωμάτες, τα κοσμήματα ντιζάν. Με λίγα λόγια, εξελίχθηκε από γκομενίτσα σε μαιτρέσα.

Εγώ, στο μεταξύ, παραβίασα κάμποσους κανόνες ασφαλείας και, πάνω απ' όλους, αυτόν που επιτάσσει να ζεις μόνος σου, να παραμένεις ανώνυμος, άγνωστος, να μην είσαι παρά ένας ίσκιος, κι έτσι, η γκαρσονιέρα όπου βλέπομαστε, κατέληξε να γίνει ένα είδος γραφείου όπου ήμουν αναγκασμένος να βρίσκομαι όλη μέρα, ενώ τα βράδια και τις νύχτες μεταφερόμαστε σ' ένα άλλο διαμέρισμα, που άρχισε να μυρίζει μικροαστίλα, γιατί πλάκωναν διάφοροι φίλοι της κι έκαναν πάρτι. Τα τρία αυτά χρόνια, έκανα διάφορες δουλειές στην Ασία και την Αμερική, και πιστεύω πως αυτή η σχέση με βοήθησε να γίνω ακόμα καλύτερος στη δουλειά μου, γιατί τέλειωνα στο πι και φι, προκειμένου να γυρίσω μια ώρα αργότερα κοντά της. Να το ξαναπώ; Μου 'χε πάρει τα μυαλά.

Γύρω στις εννέα, αποφάσισα να βγω απ' το ξενοδοχείο για να τσιμπήσω κάτι και να πιω κάνα-δυο τζιν. Δε θα της καλάρεσε που θα την άφηνα μόνη στη Μαδρίτη. Της είχα πληρώσει ένα μήνα διακοπές στο Μεξικό για να την απομακρύνω από κοντά μου ενόσω θα έκανα μια δουλειά στη Μόσχα. Κάτι Ρώσοι είχαν σηκώσει κεφάλι σε κάποιον απ' το Κάλι, κι αυτός ο κάποιος μου ανέθεσε να τους θυμίσω πως δεν ήσαν παρά ερασιτέχνες. Όχι· δε θα της καλάρεσε που θα την άφηνα μόνη στη Μαδρίτη. Εν πάση περιπτώσει, θα της το ξεφουρνίζα μετά το δεύτερο ή το τρίτο πήδημα.

Αφού έφαγα ένα σκασμό θαλασσινά σ' ένα γαλικιανό

εστιατόριο, έκανα μια βόλτα στα περίχωρα του Πράδο. Δεν έπρεπε να σκέφτομαι τον τύπο στη φωτογραφία, αλλά δεν έλεγα και να τον βγάλω απ' το μυαλό μου. Δεν ήξερα καν τ' όνομά του, την εθνικότητά του, το βάρος του, αλλά κάτι μου 'λεγε πως ήταν Νοτιοαμερικάνος και πως, για καλό ή για κακό, οι δρόμοι μας θα συναντιόνταν κάποτε.

«Αυτός ο τύπος είναι ένας στόχος — τίποτα παραπάνω» σκέφτηκα, καθώς έμπαινα σ' ένα μπαρ. «Κι αυτός ο στόχος, με το που θα πάψει ν' αναπνέει, θα σου χαρίσει μια επιταγούλα μ' ένα νούμερο κι έξι μηδενικά — και μάλιστα, “μαύρα”. Οπότε, κόφ' τις μαλακίες.»

Κάθισα στην μπάρα, παράγγειλα ένα τζιν κι αποφάσισα να ξεκαθαρίσω το μυαλό μου κοιτάζοντας την τηλεόραση που δέσποζε στο χώρο. Στην οθόνη, μια ηλίθια χοντρή δεχόταν τηλεφωνήματα από κάτι άλλους ηλίθιους, κι ύστερα έπιανε να γυρίζει έναν τροχό με νούμερα. Τα κέρδη ήταν λιγότερο ηλίθια από τους παίκτες. Σ' ένα διάλειμμα, η οθόνη γέμισε κοπέλες με μίνι φούστες που μου θύμισαν τη δικιά μου. Έμεναν λιγότερο από δυο ώρες ώσπου να φτάσει το αεροπλάνο με τη Γαλλιδούλα μου. Ας πούμε πως, σε δυόμιση ώρες, θα βρισκόταν στο ξενοδοχείο. Δε θα πήγαινα να την παραλάβω, γιατί ένας άλλος κανόνας επιβάλλει ν' αποφεύγεις τα διεθνή αεροδρόμια. Η πιθανότητα να σ' αναγνωρίσει κανείς είναι μία στο εκατομμύριο, αλλά ο Νόμος του Μέρφι βαραίνει σαν κατάρα τους επαγγελματίες.

Ήπια δυο τζιν μπροστά στην τηλεόραση και βγήκα στο δρόμο. Η χοντρή του Τυχερού Τροχού δεν είχε καταφέρει να μου αποσπάσει τις σκέψεις απ' τον τύπο τής

φωτογραφίας. Μα τι στο διάολο είχα πάθει; Ξαφνικά, με φαντάστηκα να ρωτάω το «σύνδεσμό» μου τι είχε κάνει ο άλλος. «Θέλω να μάθω το λόγο για τον οποίο θα τον σκοτώσω.» Μαλακίες. Ο μόνος λόγος είναι μια επιταγούλα μ' ένα νούμερο κι έξι μηδενικά. Ήμουν σίγουρος πως δεν τον είχα ξαναδεί. Ακόμα κι έτσι, όμως, αυτό δεν άλλαζε τίποτα. Μια φορά, σκότωσα έναν άνθρωπο για τον οποίο ένιωσα μέχρι και εκτίμηση. Εκείνος, όμως, είχε πάει γυρεύοντας, κι όταν με είδε, κατάλαβε πως δεν υπήρχε περίπτωση να τη γλιτώσει.

«Έφτασε η ώρα μου, ε;» με ρώτησε.

«Ναι. Έκανες ένα λάθος και το ξέρεις.»

«Πίνουμε ένα τελευταίο;» μου πρότεινε.

«Όπως θέλεις.»

Σέρβριρε δύο ουίσκι, τσουγκρίσαμε, ήπιε κι έκλεισε τα μάτια. Ήταν ένας άνθρωπος αξιοπρεπής, και στενοχωρήθηκα που με μια σφαίρα τον διέγραψα από τον κατάλογο των ζωντανών.

Μα γιατί, διάολε, μ' απασχολούσε ο τύπος στη φωτογραφία; Κατά τα φαινόμενα, δούλευε για κάποια ΜΚΟ, αλλά η παραγγελία δεν ερχόταν από κει. Καμιά ΜΚΟ δε διαθέτει τόσα χρήματα ώστε να εξαγοράσει τις υπηρεσίες ενός εκτελεστή, άσε που δε φαντάζομαι πως λύνουν έτσι τα προβλήματά τους.

Πήρα κακοδιάθετος το δρόμο της επιστροφής στο ξενοδοχείο. Εξακολουθούσε να κάνει ζέστη, και χάρηκα για λογαριασμό της Γαλλιδούλας μου. Τουλάχιστον, δε θα εξατμιζόταν από πάνω της η ζέστη της Βερακρούς. Λαχταρούσα να τη δαγκώσω στο σβέρκο, κι έτσι όπως θα μου 'ρχόταν ηλιοψημένη, θα με προκαλούσε να

τη δαγκώσω σ' όλο το κορμί. «Κοίτα τώρα» είπα μέσα μου, «που άρχισες κι εσύ να σκέφτεσαι σαν κανονικός άνθρωπος...»

Ο ρεσεψιονίστας μού έδωσε το κλειδί κι ένα φάκελο. Αυτό, δε μ' άρεσε. Ο «σύνδεσμός» μου δε μου 'στελνε ποτέ γραπτές οδηγίες. Όταν βρέθηκα στο δωμάτιο, έβγαλα μια μπίρα από το μίνι-μπαρ κι άνοιξα το φάκελο: ήταν ένα fax' μου το 'στελνε απ' το Μεξικό η Γαλλιδούλα μου.

«Μη με περιμένεις. Σε νιώθω, αλλά δε θα 'ρθω. Γνώρισα έναν άντρα που μ' έκανε να δω τον κόσμο τελείως διαφορετικά. Σ' αγαπάω, αλλά νομίζω πως είμαι ερωτευμένη. Θα μείνω στο Μεξικό άλλες δυο βδομάδες, κι ύστερα θα γυρίσω στο Παρίσι. Εκεί θα τα πούμε όλα. Θα 'θελα να μείνω για πάντα κοντά του, αλλά πρέπει να γυρίσω — για σένα, γιατί σ' αγαπάω και πρέπει να κουβεντιάσουμε. Σε φιλώ.»

Κανόνας υπ' αριθ. 1: ζεις μόνος, και, για τις σωματικές σου ανάγκες, υπάρχουν οι πουτάνες. Ζήτησα να μου στείλουν μια εφημερίδα, κι έψαξα στις Μικρές Αγγελίες, στη στήλη «Μασάζ». Σε μισή ώρα, μου χτύπησαν την πόρτα, άνοιξα κι άφησα να περάσει μέσα μια μιγάδα που σκόρπιζε γύρω της όλο τον ζεστό αέρα της Καραϊβικής.

«Τριάντα χιλιάρικα μπροστάντζα, αγαπούλα» είπε, καθώς έσκυβε στο μίνι-μπαρ.

«Εγώ θα σου δώσω εκατό, αρκεί να 'σαι καλό παιδάκι.»

«Εγώ είμαι πάντα καλό παιδάκι, τζουτζούκο μου» μου αποκρίθηκε, ανοίγοντας διάπλατα το μεγάλο, κόκκινο στόμα της.

Η δυναμωτική επίδραση των θαλασσινών εξαντλήθηκε μετά τον τρίτο γύρο, κι η μιγάδα, ενώ ντυνόταν, έκανε το σχόλιό της:

«Εσύ, τζουτζούκο μου, στόμα έχεις και μιλιά δεν έχεις. Εμένα, όμως, μ' αρέσει να μου μιλάνε, να μου λένε προστυχίες. Έτσι είσαι πάντα;»

«Όχι. Πέρασα όμως μια άσχημη μέρα... μια πολύ άσχημη μέρα... μια κωλομέρα που να μην ξανάρθει...» της απάντησα, γιατί αυτή ήταν κι η αλήθεια — η καταραμένη βρομοαλήθεια.

Όταν η μιγάδα έφυγε, παίρνοντας μαζί της εκατό χιλιάδες πεσέτες και τις ζεστές αύρες της Καραϊβικής, τηλεφώνησα στο μπαρ και ζήτησα να μου στείλουν ένα μπουκάλι ουίσκι.

Κι έτσι πέρασε η νύχτα αυτής της άσχημης μέρας, χωρίς ν' ανοίξω το μπουκάλι, αν και λαχταρούσα με όλη μου την ψυχή να γίνω φέσι, κουβεντιάζοντας με τη φωτογραφία του τύπου που έπρεπε να σκοτώσω, γιατί, κερατάς ξε-κερατάς, ένας επαγγελματίας είναι πάντα επαγγελματίας.

Δεύτερη μέρα

« Δ εν ξέρω τι έκανες, αδελφέ μου, αλλά έχεις μπλέξει άσχημα. Δεν ξέρω αν σε παρηγορεί το γεγονός πως θα σε σκοτώσει κάποιος που κι αυτός έχει μπλέξει άσχημα, και το πιο περίεργο είναι πως σε ζηλεύω, γιατί για σένα θα τελειώσουν όλα μόλις σου φυτέψω μια-δυο σφαίρες, ενώ εγώ θα συνεχίσω να ζω.»

Ήμουν έτοιμος να ρωτήσω τον τύπο στη φωτογραφία τι σόι άνθρωπος ήταν κι αν με περίμενε ή όχι, όταν το τηλέφωνο διέκοψε την ανάκριση. Πριν απαντήσω, τράβηξα τις κουρτίνες κι άνοιξα τα παραθυρόφυλλα για να ξεντουμανιάσει το δωμάτιο απ' τα εκατό τοιγάρια που είχα καπνίσει όλη τη νύχτα. Είχε ξημερώσει, και το φως της Μαδρίτης πλήγωνε τα μάτια — όπως πάντα.

«Κοιμήθηκες καλά;» με ρώτησε ο «σύνδεσμός» μου.

«Έχεις τίποτα για μένα;» απάντησα.

«Προβλήματα» είπε κι αναστέναξε. «Πολλά προβλήματα. Πάρα πολλά προβλήματα.»

«Μη μου φορτώνεις άλλα στη βαλίτσα. Έχω ταξίδι σήμερα.»

«Λες να μην το ξέρω; Πριν, όμως, θα 'χεις μια συνάντηση με κάποιον, στο μπαρ του ξενοδοχείου. Θα 'ρθει στις δέκα ακριβώς, ζητώντας τον αντιπρόσωπο της Turis Sol — εσένα, δηλαδή. Στις δέκα και τέταρτο, θα σου ξανατηλεφωνήσω.»

«Αχά...» ήταν το μόνο που είπα.

Κοίταξα το ρολόι μου: ήταν εννιά. Χάθηκα στον ντους κι έμεινα γι' αρκετή ώρα κάτω απ' το παγωμένο νερό.

«Πάει καλά. Η κακιά η μέρα πέρασε. Εκείνη είναι ένα κοριτσόπουλο, κι εσύ έχεις καβατζάρει τα σαράντα. Γιατί, ρε γαμώτο, σε πονάει τόσο; Την έκανες γυναίκα, την έκανες μαιτρέσα σου, μόνο και μόνο για να μπορέσει να σε παρατήρει» μου είπε μέσα απ' τον καθρέφτη ένας τύπος που μου 'μοιαζε σαν δίδυμος.

«Δεν γκρινιάζω. Ξέρω να χάνω, αλλά δεν ανέχομαι την ατιμία» του απάντησα, ενώ μοιραζόμαστε τον ίδιο αφρό ξυρίσματος.

«Κοίτα ένα μαλάκα δολοφόνο που μιλάει για τιμή» μου αποκρίθηκε, φέρνοντας στο μάγουλό του ένα ξυράφι ίδιο με το δικό μου.

Στις δέκα ακριβώς, βρισκόμουν στο μπαρ του Palace, όπου παράγγειλα ένα σάντουιτς κοτόπουλο και μια μπύρα. Ο αγγελιαφόρος ήταν στην ώρα του. Ήταν ένας πιτσιρικάς, γύρω στα δεκαοκτώ, ντυμένος σαν τον Μιγκέλ Ιντουράιν.* Μπήκε κρατώντας μια πινακιδούλα

* Miguel Indurain: διάσημος και πολύ δημοφιλής Ισπανός ποδηλάτης.

που έγραφε Turis Sol, σαν να 'ταν το τρόπαιο του Ποδηλατικού Γύρου της Γαλλίας.

Μου παρέδωσε ένα φάκελο και μ' ευχαρίστησε για το χιλιάριο που του 'δωσα για φιλοδώρημα, φέρνοντας το 'να χέρι του στον κρόταφο. Πήρα μαζί μου το σάντουιτς και την μπύρα, κι επέστρεψα στο δωμάτιο.

Εκεί, καθώς περίμενα το τηλεφώνημα του «συνδέσμου» μου, άνοιξα το φάκελο. Μέσα υπήρχαν πέντε φωτογραφίες του τύπου με τον οποίο κουβέντιαζα όλη νύχτα. Στην πρώτη, έβγαινε από ένα αυτοκίνητο — μια γαλάζια Mercedes, με πινακίδες της Λίμα. Τα μαλλιά του — καστανά ή καστανόξανθα — ήταν πολύ πιο μακριά απ' ό,τι στη φωτογραφία όπου τον είχα πρωτοδεί. Στη δεύτερη, είχε απαθανατιστεί στην κλασική στάση του παίκτη του γκολφ, λίγο πριν χτυπήσει το μπαλάκι. Ένας κοντούλης «κάντι»* του 'δειχνε κάτι μακριά, και το δασώδες τοπίο του βάθους δε μου 'λεγε τίποτα. Η τρίτη φωτογραφία τον έδειχνε να μπαίνει σ' ένα σπίτι, ο δρόμος του οποίου μου φάνηκε πως έπρεπε να είναι στο Μεξικό ή στη Νότιο Αμερική. Πάνω απ' την είσοδο υπήρχε μια επιγραφή, αλλά στη φωτογραφία είχε περισωθεί μόνο η λέξη «ζωή». Η τέταρτη ήταν, θαρρείς, μια επανάληψη της φωτογραφίας που είχα πάρει την προηγούμενη: το ίδιο τραπέζι, αλλά διαφορετικοί σύνεδροι και μια παραλλαγή στο πανό, που έγραφε: «Δεύτερο Συνέδριο Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. ΜΚΟ». Στην τελευταία φωτογραφία, τρόμαξα να τον γνωρίσω. Είχε μαύρα

* caddy: συνοδός των παικτών του γκολφ, που τους κουβαλάει τα μπαστούνια.

μαλλιά και γένια πολλών εβδομάδων. Κάτι με τσίγκλισε σ' αυτή τη φωτογραφία, και την πήρα μαζί μου ως το παράθυρο, για να την κοιτάζω πιο προσεκτικά. Βάδιζε σ' ένα μέρος που το αναγνώρισα αμέσως, γιατί είχε φωτογραφηθεί ακριβώς τη στιγμή που περνούσε μπροστά από το βιβλιοπωλείο El Pendulo, στην Κολονία Κονδέσα της απέραντης Πόλης του Μεξικού. Ωστόσο, δεν ήταν αυτό που μου 'χε τραβήξει την προσοχή, αλλά κάτι που εξείχε απροκάλυπτα απ' τη ζώνη του. Ο τύπος φορούσε ένα πορτοκαλί πουλόβερ και τζιν παντελόνι, και ή το πράμα του ήταν τόσο μεγάλο ώστε να το πιάνει με τη ζώνη, ή είχε ένα πιστόλι κάτω από τα ρούχα. Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο.

«Τις πήρες;» με ρώτησε ο «σύνδεσμός» μου.

«Ναι, και νομίζω πως το πεδίο είναι έτοιμο» σχολίασα.

«Οι εντολοδότες θέλουν μια δουλειά που να είναι άψογη, αλλά και να μείνει αλησμόνητη» μου επισήμανε.

«Εντάξει. Πότε φεύγω;»

«Θα πρέπει να περιμένεις μια-δυο μέρες, γιατί μας λείπει το πιο βασικό.»

«Σύμφωνοι. Θα πάω Παρίσι. Πάρε με εκεί» είπα και έκλεισα.

Ωστε ο τύπος τούς την είχε κοπνήσει... Άκου «μας λείπει το πιο βασικό!» Πού στο διάολο να 'χε πάει; Και να 'χεις και τους εντολοδότες να σου ζητάνε ένα θάνατο αξέχαστο. Χέσε μέσα... Δεν ήταν από τις δουλειές που αναλάμβανα με ευχαρίστηση. Η τελευταία φορά που μου 'χε τύχει κάτι παρόμοιο, ήταν στο Λος Άντζελες, μ' έναν τύπο που 'χε ξεχάσει να πληρώσει τα χρέη

του. Χρειάστηκε να καθαρίσω δυο σεκουριτάδες για να μπω στο σπίτι (δουλειά έξτρα, που δεν πληρώνεται με τίποτα), κι αφού τον έδεσα, του κόλλησα στο στήθος μια ψεύτικη βόμβα. Ύστερα τηλεφώνησα στους μπάτσους, στην πυροσβεστική, στο Πρώτων Βοηθειών, και, φεύγοντας, του 'ριξα εφτά σφαίρες στο αριστερό μπουτί. Ξεψύχησε φωνάζοντας βοήθεια, αλλά κανείς δεν τολμούσε να πλησιάσει, απ' το φόβο της βόμβας.

Απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα, ο τύπος της φωτογραφίας τις είχε κάνει τις πουστιές του, αλλά ήταν και ξύπνιος. Ο «σύνδεσμός» μου μου τηλεφωνεί μόνον όταν όλα τα κομμάτια του παζλ έχουν δέσει μεταξύ τους, γιατί το δικό μου κομμάτι είναι να πηγαίνω, να σκοτώνω και να φεύγω. Όλη τη σκατοδουλειά την κάνουν τα τσιράκια, τα λαγωνικά.

Μια φωτογραφία στο Περού· μια άλλη, στο Μεξικό. Το πιο απλό ήταν να πάει ο νους μου σε κοκαίνες και τα τοιαύτα, αλλά αυτού του είδους τα χτυπήματα τα ανέθεταν σε πιστολάδες, εκτός κι αν ο παραβάτης ήταν κανένα πολύ μεγάλο ψάρι. «Δε μου λες, ρε φίλε» είπα, κοιτάζοντας τις φωτογραφίες, «τι έχασες στο Μεξικό και στο Περού; Ή, μάλλον, τι βρήκες στο Μεξικό και στο Περού; Και γιατί μας το παίζεις φιλόσοφος σ' αυτά τα συνέδρια των ΜΚΟ; Μπορεί να μου τα εξηγήσεις όλα όταν φτάσει η ώρα σου. Σου δίνω το λόγο μου πως θα 'χουμε χρόνο για μια ενδιαφέρουσα κουβεντούλα.»

Την ώρα που πλήρωνα το λογαριασμό, ο ρεσεψιονίστας μού είπε πως με ζητούσαν στο τηλέφωνο. Ο τηλεφωνικός θάλαμος ήταν σαν σάουνα, κι η ζέστη φούντωσε όταν αναγνώρισα τη φωνή της Γαλλιδούλας μου.

«Πώς είσαι;» ρώτησε με μια φωνή διστακτική.

«Μούσκεμα στον ιδρώτα» απάντησα.

«Μπόρεσες να κοιμηθείς;» συνέχισε· αυτή τη φορά, μ' έναν τόνο ανησυχίας.

«Άκου λέει... Μια πουτανίτσα απ' την Καραϊβική μού πήρε εκατό χιλιάδες πεσέτες και μισό λίτρο σπέρμα. Αυτό είναι καλύτερο κι από βάλιουμ» της αποκρίθηκα, χωρίς την παραμικρή παιδαγωγική διάθεση.

«Πάνε τρεις μέρες που δεν μπορώ να κλείσω μάτι» μου εξομολογήθηκε, καθώς η φωνή της κοβόταν από τους λυγμούς.

«Σε νιώθω. Δεν μπορώ να σε γαμήσω απ' το τηλέφωνο, αλλά, αν αυτό είναι το πρόβλημά σου, μπορείς να χρησιμοποιήσεις την American Express σου και να ψωνίσεις κάνα τεκνό» τη συμβούλεψα πριν κλείσω, αλλά, στο μικρό κλάσμα του χρόνου που έκανε το ακουστικό για να κατέβει από τ' αφτί μου ως τη συσκευή, ο θάλαμος πρόλαβε να γεμίσει με το κλάμα της και τα «αγάπη μου άκουσέ με σε παρακαλώ» που κόλλησαν στο πετσί μου με την ίδια επιμονή του ιδρώτα.

Στη διαδρομή για το αεροδρόμιο, υποχρεώθηκα ν' ανεχτώ άλλον έναν απ' αυτούς τους κλασικούς μαλάκες που είναι οι μαδριλένοι ταξιτζήδες.

«Σ' αρέσουν οι ταύροι;» ήταν η πρώτη του επίθεση.

«Εξαρτάται από το πώς είναι ψημένοι» απάντησα.

«Έλα, ρε φιλάρα! Σου μιλάω για φιέστες, για ταυρομαχίες — κατάλαβες;»

«Κι εγώ σου μιλάω για παϊδάκια, για αμελέτητα, αλλά του ταύρου — κατάλαβες;»

Απ' ό,τι φάνηκε, κατάλαβε, γιατί, αφού μου τα 'πρηξε

μ' έναν ταυρομάχο που τα θηλυκά τον έραιναν με τα σουτιέν τους, άρχισε να γκρινιάζει για τους Άραβες, τους νέγρους, τους τσιγγάνους, τους Νοτιοαμερικάνους και κάθε άνθρωπο που δεν ανταποκρινόταν στα ιδεώδη του — στα ιδεώδη του μικρο-Ευρωπαίου που βρομοκοπάει τηγανίλες. Γι' άλλη μια φορά, λυπήθηκα που δεν είχα σιδερικό μαζί μου.

Στο αεροδρόμιο, πριν παρουσιαστώ στη θυρίδα μου, μπήκα στις τουαλέτες για ν' αλλάξω πουκάμισο. Στον καθρέφτη, ένας τύπος που μου 'μοιαζε πολύ, σκούπιζε το πρόσωπό του με χαρτοπετσέτες που του 'δινε ένας αμίλητος ξερακιανός, ίδιος μ' αυτόν που στεκόταν στο πλάι μου.

«Δεν είναι και τόσο άσχημα τα πράγματα» είπε ο τύπος του καθρέφτη.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς» απάντησα.

«Συγγνώμη...;» μουρμούρισε ο ξερακιανός με τις χαρτοπετσέτες.

«Δε μίλησα σε σένα» του είπα και του 'δωσα μια σπρωξιά να πάει πιο πέρα.

«Τα 'δες; Ηρέμησε, βρε παιδί μου! Εκατομμύρια γκόμενες σαν κι αυτήν υπάρχουν στον κόσμο. Κοίτα... έχεις ακόμα πολύ χρόνο στη διάθεσή σου. Δώσε τη βάλιτσα σου και πήγαινε να πιεις κάνα-δυο τζιν» με συμβούλεψε αυτός του καθρέφτη.

Μ' αρέσει αυτός ο τύπος. Κατά κανόνα, ακολουθώ τις συμβουλές του — ιδίως τις επαγγελματικές. Θυμάμαι μια δουλειά που είχα αναλάβει στα μέσα της δεκαετίας τού '80. Έπρεπε να καθαρίσω έναν βιομήχανο στο Όστιν του Τέξας. Ο τύπος ήταν «γάτα» κι είχε βρει τον καλύτε-

ρο τρόπο προστασίας: πηγαينوερχόταν στο γραφείο του μ' ένα σχολικό λεωφορείο, καθισμένος ανάμεσα στα παιδιά. Ο τεξανός Τύπος έγραφε με θαυμασμό γι' αυτόν τον ευεργέτη που όχι μόνο απαρνιόταν τη λιμουζίνα του, αλλά και υποστήριζε έμπρακτα τις σχολικές μεταφορές. Αυτό που δεν έγραφαν, ήταν ότι εκείνο το κάθαρμα χρησιμοποιούσε τα παιδιά σαν ανθρώπινη ασπίδα.

«Δε θέλω να σκοτώσω παιδιά, αλλά δεν έχω άλλη λύση, γιατί το γραφείο είναι φρούριο απόρθητο» είπα στον τύπο του καθρέφτη.

«Τι το 'χεις το νιονιό σου, σύντροφε; Ο στόχος είναι γιάνκης, και το "γιάνκης" είναι συνώνυμο του πατριώτη. Με πιάνεις;»

«Καθόλου. Δε μ' αρέσει όταν μιλάς με χρησμούς.»

«Πλησιάζει η 4η Ιουλίου, κι ο στόχος δε θ' αφήσει να χαθεί η ευκαιρία ν' αμολήσει πατριωτική αδρεναλίνη. Δώσ' του να καταλάβει, αγόρι μου.»

Του 'δωσα, λοιπόν, να καταλάβει. Ο στόχος είχε ετοιμάσει τον πατριωτικό παροξυσμό του για την παραμονή της γιορτής, κι έτσι, η 3η Ιουλίου με βρήκε μεταμφιεσμένο σ' έναν από τους εφτά νάνους, τον χαζούλη με τα μεγάλα αφτιά, ανάμεσα σε κακούς λύκους, διάφορους Μίκι και Ντόναλντ κι άλλα παιδάκια, να περιμένουμε το σχολικό λεωφορείο σε μια διασταύρωση, για να χαρίσουμε εκατοντάδες σημειούλες, καραμέλες κι άλλα δώρα τού McDonald.

Το λεωφορείο έφτασε στην ώρα του, κι όλοι οι νάνοι πλησιάσαμε τα κεφαλάκια που 'χαν ξεπροβάλει απ' τα παράθυρα. Ο στόχος συνοδευόταν από δύο μπράβους που δε θα πρέπει ακόμα να 'χουν καταλάβει τι έγινε, για-

τί έδρασα μόλις τον είδα, και, από δυο μέτρα απόσταση, του φύτεψα μια ντουμ-ντουμ. Μεσ στις φωνές των παιδιών, η εκπυρσοκρότηση με το σιγαστήρα ακούστηκε σχεδόν σαν μια ανάσα, κι ο στόχος σωριάστηκε με μια τρύπα στο κούτελο και τα μυαλά να του φεύγουν απ' τ' αφτιά. Άψογη δουλειά, αν και δε μ' αρέσει να χρησιμοποιώ σφαίρες ντουμ-ντουμ, γιατί χαλάνε τις εγκοπές τής κάννης.

Έπινα το δεύτερο τζιν, όταν, χωρίς να το θέλω, έριξα μια ματιά στην εφημερίδα που κρατούσε ο διπλανός μου στην μπάρα. Μπορεί η εφημερίδα να 'ταν τουρκική και να μην καταλάβαινα λέξη από τους τίτλους, όμως εκεί μέσα ήταν ο στόχος μου, χαμογελαστός χαμογελαστός, ανάμεσα σε μια ομάδα από άντρες και γυναίκες.

«Μιλάτε αγγλικά;» ρώτησα τον αναγνώστη της εφημερίδας.

«Αγγλικά, ισπανικά, γαλλικά και γερμανικά. Δύσκολο να πουλάς χαλιά αυτή την εποχή» μου απάντησε, κουνώντας πάνω-κάτω κάτι παχιά μουστάκια.

«Αυτός εδώ, ο τρίτος στη φωτογραφία, είναι ένας παλιός μου φίλος. Μήπως μπορείτε να μου πείτε τι γράφει η λεζάντα;»

«Γράφει πως η ομάδα συμμετέχει σ' ένα συνέδριο αρχιτεκτονικής, με κεντρικό θέμα τις μεγαλουπόλεις και το πρόβλημα της μετανάστευσης. Άρχισε χτες και τελειώνει σε τρεις μέρες. Αυτά λέει.»

«Πού γίνεται το συνέδριο;»

«Στην Ιστανμπούλ. Ωραιία πόλη. Από κει είμαι εγώ» διευκρίνισε ο πωλητής των χαλιών.

Σε λίγα λεπτά, το τηλεφώνημά μου αιφνιδίαζε το «σύνδεσμό» μου.

«Στην Ιστανμπούλ; Είσαι σίγουρος;»

«Συμμετέχει σ' ένα συνέδριο αρχιτεκτονικής που τελειώνει σε τρεις μέρες.»

«Μείνε εκεί που είσαι, και πάρε με σε μια ώρα.»

Έτσι έκανα. Άκουσα διάφορες φωνές να καλούν κάποιον με τ' όνομά μου να επιβιβαστεί αμέσως, και κατάλαβα πως η βαλίτσα μου θα 'φευγε χωρίς εμένα και θα 'φερνε χιλιάδες βόλτες στον ατέλειωτο ιμάντα του αεροδρομίου του Παρισιού, μόνη, εγκαταλειμμένη, ενώ εγώ θα καθόμουν εκεί και θα περίμενα να περάσουν τα εξήντα λεπτά που μπορεί και να μ' έστελναν στην Ιστανμπούλ, στο στόχο μου, σ' έναν άνθρωπο που έπρεπε να τον σβήσω από το χάρτη με υποδειγματικό τρόπο.

3

Τρίτη μέρα

Σε κάθε πρωτεύουσα υπάρχει κι ένα Ξενοδοχείο Sheraton, κι όλα είναι ίδια. Οι ρεσεψιονίστες είναι σαν να 'χουν βγει απ' το ίδιο καλούπι, κι όλοι λένε τα ίδια:

«Ο κύριος έχει κλείσει δωμάτιο στο ξενοδοχείο μας;»

Είχα. Ο «σύνδεσμός» μου είναι καλός σ' αυτά, αν και, όπως συνήθως συμβαίνει σε όλα τα Sheraton, μου 'δωσαν το χειρότερο δωμάτιο. Δε μ' ένοιαζε. Δεν είχα πάει στην Ιστανμπούλ για τουρισμό, αλλά για να δω από κοντά το στόχο μου.

«Στενοχωριέμαι που το λέω, αλλά είναι δύσκολο να το βρεις αυτό το υλικό» είχε πει ο σύνδεσμος.

«Κι αν το βρω...;» ρώτησα.

«Μην το αγοράσεις εκεί. Οι εντολοδότες προτιμούν τα εθνικά προϊόντα» μου επισήμανε.

Παρ' όλο που προσπαθώ πάντα να είμαι καλός επαγγελματίας, τα λόγια του με ανακούφισαν. Δεν ήμουν

προετοιμασμένος να δράσω στην Ιστανμπούλ, δε γνώριζα την πόλη, κι απ' τη στιγμή που βγήκα από το αεροδρόμιο, οι τούρκοι στρατιωτικοί μου 'δωσαν στα νεύρα. Κοίταζαν επίμονα όποιον τους έμοιαζε για Κούρδος ή όποιον τον έκοβαν ότι μπορεί να 'χε σχέσεις με Κούρδους. Θα 'ταν πολύ δύσκολο να βρεις καλό σιδερικό στην Τουρκία.

Μα από πού στο διάολο βγαίνουν όλοι οι ταξιτζήδες; Αυτός που με πήρε απ' το ξενοδοχείο για να με πάει στο Συνεδριακό Κέντρο, ήταν ένας Τούρκος με τεράστια, τσιγκελωτά μουστάκια, κι απ' τη στιγμή που έστρωσα τον κάλο μου στο κάθισμα με την πλαστική ταπεσαρία, μ' άρχισε στην κατήχηση. Έβριζε όποια γυναίκα έβλεπε στο δρόμο με κοντή φούστα, τις διαφημίσεις του Bacardi, τις διαφημίσεις των τσιγάρων, ώσπου, στο τέλος, ζητώντας μου να μη τον παρεξηγήσω, τα 'βαλε με τους ξένους που εισάγουν στη χώρα του επικίνδυνα ήθη. Τη στιγμή που φτάναμε στο Συνεδριακό Κέντρο, βλαστημούσε τη μάνα του Κεμάλ Ατατούρκ. Όπως τον πλήρωνα, ορκίστηκα να σέβομαι εφεξής τις ιέρειες της Αφροδίτης και να μην ξαναπώ ποτέ «πουτάνας γιε» κάποιον που δε θα το άξιζε. Το «γιε του Αλλάχ» μου φάνηκε πολύ χειρότερη βρισιά.

Περίεργος άνθρωπος ο στόχος μου. Στο Πρόγραμμα του Συνεδρίου υπήρχε η φωτογραφία του, τ' όνομά του (Βίκτορ Μουχίκα, αν υποθέσουμε πως ήταν το πραγματικό του όνομα), ένα ενδιαφέρον βιογραφικό σημείωμα που τον παρουσίαζε ως πρωτεργάτη των μη κυβερνητικών οργανώσεων, και η εθνικότητά του. Μεξικάνος ήταν ο στόχος μου: είχε γεννηθεί στη Γουαδα-

λαχάρα της Πολιτείας Χαλίσκο, το 1959. Μ' άλλα λόγια, ήταν τριάντα έξι χρονών — ωραία ηλικία για να πεθάνεις.

Στην καφετέρια του Συνεδριακού Κέντρου, τον είχα στα δυο μέτρα, ίσως και λιγότερο. Θα μου ήταν παιχνιδάκι να τον σκοτώσω εκεί, επί τόπου, αλλά δεν μπορούσα — και δεν έπρεπε — να το κάνω. Οι εντολοδότες ήθελαν, ο τελευταίος αέρας που θα εισέπνεε, να 'ταν αμερικανικός — οποιοσδήποτε αέρας απ' αυτούς που φυσάνε από το Ρίο Γκράντε ως το Ακρωτήριο Χορν. Μιλούσε με μια συντροφιά από άντρες και γυναίκες, που τον κοίταζαν όλο εκτίμηση. Πηδούσε με άνεση απ' τα αγγλικά στα γερμανικά κι απ' τα γαλλικά στο πορτογαλικά. Μια γυναίκα τού ζήτησε στα αγγλικά να τραγουδήσει. Στην αρχή, εκείνος αρνήθηκε, όχι και πολύ αποφασιστικά, κι ύστερα, προ της γενικής επιμονής, έκλεισε τα μάτια και τραγούδησε με ωραία φωνή τους στίχους ενός κορίδα:*

«...ella quiso quedarse cuando vio mi tristeza, pero ya estaba escrito que aquella noche perdiera su amor...»**

Τραγουδούσε ωραία ο Μεξικάνος μου (αν ήταν Μεξικάνος). Είχε τη διακριτική αυτοπεποίθηση κάποιου που δεν αντιμετωπίζει προβλήματα μοναξιάς στις απέραντες σαβάνες.

«Θαυμάσια, φιλάρα. Θα σβήσεις απ' το χάρτη έναν τύπο συμπαθέστατο» είπα μέσα μου, και γι' άλλη μια φορά

* corrido: μεξικάνικο τραγούδι (και χορός), συνήθως για δύο φωνές.

** «...εκείνη θέλησε να μείνει όταν είδε τη θλίψη μου, ήταν όμως γραμμένο πως εκείνη τη νύχτα θα 'χανε την αγάπη της...»

ξανάνιωσα γελοίος, γιατί λαχταρούσα να μάθω το λόγο για τον οποίο έπρεπε να τον σκοτώσω.

«...quise hallar el olvido al estilo Jalisco, pero aquel tequila y aquellos mariachis me hicieron llorar...»*

Ο τύπος τέλειωσε το τραγούδι, αλλά δεν άνοιξε τα μάτια, θαρρείς κι οι σίχοι του *κορίδο* ήταν κάτι δικό του, ενδόμυχο, αναπαλλοτριωτο, και στην ελάχιστη σιωπή που προηγήθηκε των χειροκροτημάτων της παρέας του, ο νους μου κατακλύστηκε από την εικόνα της Γαλιδούλας μου. Εκείνη ήταν εκεί κάτω, στο Μεξικό, προφανώς διασκεδάζοντας με τους πλανταγμούς από το κλάμα που προκαλούσαν οι *μαριάτσι*** στην Πλάσα Γαριβάλδι. Πονηροί οι *μαριάτσι* κι όσοι παρασέρνουν κοριτσάκια σ' αυτά τα μέρη: ξέρουν πως, μετά από κάνα-δυο δακρύβρεχτα *κορίδο*, ούτε πόδια μένουν κλειστά, ούτε κιλοτάκια στη θέση τους.

«Δε σε καταλαβαίνω. Ήρθες εδώ να δεις το στόχο, να τον μυρίσεις, να τον ζυγίσεις, κι επειδή άκουσες ένα ηλίθιο τραγούδι, παραλίγο να βάλεις τα κλάματα. Να χαρώ εγώ εκτελεστή...» είπε μέσα απ' τον καθρέφτη ο τύπος που φορούσε ένα τζάκετ ίδιο με το δικό μου.

«Μη με γαμείς τώρα... Ξέρεις πως πάντα τα βγάζω πέρα.»

«Για να δούμε... Και τώρα τι θα κάνεις; Θα διαβάσεις κάνα μυθιστόρημα του Κορίν Τεγιάδο;»

* «...θέλησα να ξεχάσω όπως το κάνουν στο Χαλίσκο, αλλά εκείνη η τεκίλα κι εκείνοι οι κανταδόροι μ' έκαναν να κλάψω...»

** mariachis: μεξικάνοι πλανόδιοι κανταδόροι.

«Θα πάω να ψάξω τα πράγματά του. Θα πάω στο ξενοδοχείο του.»

«Αυτό δεν είναι δουλειά σου. Εσύ, τώρα, δε θες παρά να μάθεις γιατί πρέπει να τον καθαρίσεις. Εγώ το ξέρω.»

«Και δε θα μου το πεις;»

«Ασφαλώς και θα σ' το πω: γιατί, όταν το κάνεις, θα σου δώσουν μια επιταγούλα μ' ένα νούμερο κι έξι μηδενικά — και μάλιστα, “μαύρα”. Αυτό είν' όλο, μαλάκα μου.»

Ένα χαρτονόμισμα των πενήντα δολαρίων λύγισε τις αντιστάσεις του μουστάκια που ήταν στις Πληροφορίες. Ο στόχος έμενε στο Ξενοδοχείο Richmond. Μια χαρά ξενοδοχείο. Το σαλόνι απέπνεε νοσταλγίες της οθωμανικής αυτοκρατορίας, κι ο ρεσεψιονίστας ήταν απ' αυτούς που μου αρέσουν: φειδωλός στα λόγια, αλλά πληθωρικός στις χειρονομίες.

«Εδώ και λίγες ώρες, άφησα κάτι έγγραφα για τον κύριο Μουχίκα. Πρόκειται για πολύ σημαντικά έγγραφα, και θέλω να μάθω αν τα παρέλαβε.»

Χωρίς να πει λέξη, γύρισε πίσω του και, με μια χειρονομία βοηθού ταχυδακτυλουργού, μου έδειξε την άδεια θυρίδα που αντιστοιχούσε στο δωμάτιο 405.

«Τα έγγραφα παραδόθηκαν δεόντως στον κύριο Μουχίκα» είπε μ' ένα αγέρωχο ύφος, αντάξιο των πέντε αστέρων.

Πηγαίνω, σκοτώνω και φεύγω. Δεν έκανα και τίποτ' άλλο αυτά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, και σ' αυτό το επάγγελμα μαθαίνεις πράγματα που ένας άλλος ούτε που τους δίνει σημασία. Ένα απ' αυτά είναι και το να μυ-

ρίζεσαι εγκαίρως αυτό που δεν «κολλάει» στο περιβάλλον.

Αυτό που δεν «κολλούσε» στο σαλόνι του Richmond, ήταν ο φαλακρός χοντρούλης που διάβαζε τους «New York Times» με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο, μπροστά στα ασανσέρ. Λίγο πιο κει, ήταν μια ολόκληρη έκθεση από ραχατλίδικους καναπέδες, αλλά ο χοντρός διάβαζε όρθιος.

Μπήκα στο ασανσέρ και πάτησα το 7. Στη μοναξιά του διαδρόμου κάπνισα ένα τσιγάρο με όλη μου την άνεση, κι ύστερα, σιγά σιγά, κατέβηκα τα σκαλιά. Στον τέταρτο όροφο, διαπίστωσα πως αυτή η αρρώστια, του να διαβάζεις τους «New York Times» όρθιος και μπροστά στα ασανσέρ, ήταν κολλητική. Απ' τον δεύτερο αναγνώστη, το μόνο που του έλειπε για να διαλαλήσει την εθνικότητά του, ήταν ένα τεξανό καπέλο.

Όταν με είδε να εμφανίζομαι στο διάδρομο, αφοσιώθηκε στο διάβασμά του. Με σκυλόβρισα που την είχα πατήσει σαν αρχάριος: το δίχως άλλο, ο χοντρός θα κρατούσε κάποιον πομπό και θα μ' είχε περιγράψει: οπότε, η εμφάνισή μου από την πόρτα που οδηγούσε στο κλιμακοστάσιο, επιβεβαίωσε τις υποψίες. Τι διάολο... Έπρεπε να δράσω γρήγορα — κι αυτό έκανα.

Έφτασα μπροστά στα ασανσέρ, τέντωσα το χέρι μου για να πατήσω το κόκκινο πλαστικό κουμπί της κλήσης, αλλά, πριν το πατήσω, στράφηκα τη στιγμή που το αριστερό μου πόδι διπλωνόταν, για να τιναχτεί αμέσως μετά προς τον αμετανόητο αναγνώστη.

Η κλοτσιά τον βρήκε στ' αρχίδια, και, πριν του δώσω την ευκαιρία να συνέλθει, του 'δωσα δυο χτυπήματα στ'

αφτιά. Το διαλυμένο ακουστικό έγινε ένα με το κρέας. Ο τύπος διέθετε ένα ωραίο μικροφωνάκι πίσω απ' το πέτο του σακακιού, ένα κοντόκαννο τριανταοκτάρι και —για φαντάσου!— μίαν ατσαλάκωτη πλαστικοποιημένη ταυτότητα πράκτορα της DEA.*

Λίγα λεπτά αργότερα, έβγαινα στο δρόμο από μια έξοδο κινδύνου. Έπιασα να βαδίζω. Έπρεπε να σκεφτώ — και γρήγορα. Η DEA παρακολουθούσε το στόχο μου. Istanbul Connection; Οι Μεξικάνοι άρχιζαν να καπνίζουν χαλιά; Πόσους άλλους διέθετε η DEA στην Ιστανμπούλ; Χρειαζόμουν οπωσδήποτε να βρω μια τουαλέτα για να κουβεντιάσω με τον κάτοικο των καθρεφτών που με γνώριζε τόσο καλά.

Η κούραση στα πόδια μου μ' έκανε να συνειδητοποιήσω πως περπατούσα πολλές ώρες χωρίς συγκεκριμένο σκοπό — ή, μάλλον, είχα έναν, υποσυνείδητο, ο οποίος όχι μόνο δε με οδηγούσε πουθενά, αλλά και με αποξένωνε όλο και πιο πολύ απ' τις επαγγελματικές συνήθειες.

Είχα μπλεχτεί σε πράγματα που δε με αφορούσαν, μ' απασχολούσαν οι λόγοι για τους οποίους έπρεπε να σκοτώσω έναν άνθρωπο, είχα πλακώσει στο ξύλο έναν πράκτορα της DEA και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η εικόνα της Γαλλιδούλας μου επανερχόταν στη μνήμη μου κάθε τόσο, σε κάτι επώδυνα ιντερμέδια, σαν μια διαφήμιση ενός αγαθού που δε θα μπορούσα να το αποκτήσω ποτέ.

Ανακαλύπτοντας ότι ήμουν μέσα σε μια θάλασσα από

* DEA: Drugs Enforcement Agency (η Υπηρεσία Δίωξης Ναρκωτικών των ΗΠΑ).

χαλιά, ναργιλέδες, εμετικές λιθογραφίες με τοπία, πορτρέτα του Χομεινί κι άλλα ανατολίτικα μπιχλιμπίδια, κατάλαβα ότι, χωρίς να το επιδιώξω, είχα βρεθεί στο μεγάλο παζάρι της πόλης. Είχε κοπεί η αναπνοή μου απ' τα λιβάνια και τα πατσουλί. Οι πωλητές πολιορκούσαν τους τουρίστες, κι οι τουρίστες πασπάτευαν ανόρεχτα τα χαλιά. Δυο μουστακαλήδες με πλησίασαν χαμογελαστοί: ο ένας τους κρατούσε ένα χαλί διπλωμένο στο μπράτσο, κι ο άλλος με χαιρέτησε κλίνοντας το κεφάλι.

«Είμαστε σίγουροι πως διαθέτουμε αυτό που ψάχνει ο κύριος» μου είπε με χειρονομίες του Αλί Μπαμπά. «Αν ο κύριος καταδεχτεί να πει μαζί μας ένα τσάι, θα μπορούσαμε να κουβεντιάσουμε την τιμή.»

«Ευχαριστώ» αποκρίθηκα, «αλλά δε θέλω να φωνίσω τίποτα.»

«Μα ελάτε να ρίξετε μια ματιά στην ασύγκριτη ποιότητα των χαλιών μας! Μια ματιά μόνο!» επέμεινε, ενώ, ταυτόχρονα, έκανε ένα νόημα στο σύντροφό του.

Ο άλλος σήκωσε το διπλωμένο χαλί, σαν να 'θελε να ξύσει τη μύτη του. Φάνηκαν οι δυο κάννες μιας καρραμπίνας. Αυτή τη φορά, εγώ ήμουν αυτός που έκλινα το κεφάλι μου με ταπεινότητα, αποδεχόμενος την πρόσκληση να πω ένα τσάι στο μεγάλο παζάρι της Ιστανμπούλ.

Οι δυο άντρες με οδήγησαν στον πίσω χώρο μιας τέντας. Εκεί, αυτός με την καρραμπίνα μού έδειξε μια μαξιλάρα, κάνοντάς μου νόημα να καθίσω, ενόσω ο άλλος έπιασε να συνομιλεί με κάποιον σ' ένα κινητό τηλέφωνο.

Όταν τέλειωσε τη συνδιάλεξη, ξαναπήρε τον τελετουργικό του τόνο.

«Δεν ξέρουμε ούτε ποιος είσαι, ούτε τι παιχνιδι παίζεις, αλλά φαντάζομαι πως δε θ' αργήσεις να μας ενημερώσεις. Πρέπει να σου πω, επίσης, πως δε μας άρεσε καθόλου αυτό που έκανες στο φίλο μας, στο ξενοδοχείο. Το αφτί του φουκαρά είναι σαν άψητος κεφτές και θα κοστίσει ένα κάρο λεφτά στο αμερικανικό Δημόσιο. Όλα αυτά είναι αξιοκατάκριτα.»

«Συμφωνώ» είπα, «αλλά εκείνος μου επιτέθηκε, κι έπρεπε ν' αμυνθώ. Φαντάστηκα πως ήθελε να με ληστέψει.»

«Ξέρεις να γίνονται πολλές ληστείες στους διαδρόμους του τετάρτου ορόφου του Richmond; Δε μ' αρέσει το παραμύθι σου. Θα θυμάσαι την ιστορία της πριγκίπισσας Σεχραζάτ: τα παραμύθια πρέπει να 'ναι ωραία και πειστικά. Χασάν, δώσε λίγη έμπνευση στο φίλο μας» διέταξε τον άλλον.

Ο Χασάν ήξερε πού να χτυπάει. Μου 'δωσε μια με τον υποκόπανο στον αριστερό μου ώμο, που έκανε ν' ανοίξουν τα δάχτυλα του χεριού. Τον πόνο από το χτύπημα ακολούθησαν οι φοβερές κράμπες των μυών, που έκαναν ό,τι μπορούσαν για ν' αμυνθούν.

«Και τώρα που μπορείς να βελτιώσεις το σενάριο, ας αρχίσουμε μ' ένα σύντομο βιογραφικό του συγγραφέα. Ποιος είσαι;» ρώτησε ο τελετάρχης.

Πήγα ν' απαντήσω: «Κι εσείς ποιοι είστε;», αλλά δεν ήμουν σε θέση να επιβάλω όρους στη συζήτηση. Με το δεύτερο χτύπημα στον αριστερό ώμο, νόμισα πως θα μου 'πεφτε το χέρι, πως θα ξεγλιστρούσε σαν ψόφιο ερπετό

έξω απ' το μανίκι του τζάκετ. Του Χασάν δεν του άρεσαν οι μεγάλες παύσεις στις αφηγήσεις.

«Είμαι ένας τουρίστας που έτυχε να περνάει από κει. Συνηθίζω να κάνω τζόγκινγκ στους διαδρόμους των ξενοδοχείων.»

Υπολόγισα καλά τη στιγμή που ο Χασάν θα μου 'δινε το τρίτο χτύπημα. Έγειρα το σώμα μου προς τα δεξιά και, τη στιγμή που ο υποκόπανος περνούσε ξυστά απ' το πονεμένο χέρι, τον έπιασα με το δεξί και τον τράβηξα προς τα κάτω.

Ο Χασάν έχασε την ισορροπία του, τα πόδια του μπερδεύτηκαν, κι όπως έπεφτε προς τα μπροστά, κατάφερα να του πάρω την καρμπίνα. Δεν ήξερα αν ήταν γεμάτη, και δεν είχα χρόνο να το επαληθεύσω. Έπρεπε να φύγω αμέσως από κει και, γι' άλλη μια φορά, να σκεφτώ γρήγορα.

«Ηρέμησε. Δεν μπορείς να βγεις απ' το παζάρι κρατώντας μια καρμπίνα. Ζητώ συγγνώμη για τους κακούς τρόπους του Χασάν και σου προτείνω έναν καθωσπρέπει διάλογο» είπε ο τελετάρχης.

Κι αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια, γιατί, εκείνη τη στιγμή, το κεφάλι του τραντάχτηκε σαν να 'χε φάει μια κλοτσιά, κι ο τύπος έπεσε μπρούμυτα πάνω σε μια στοίβα χαλιά. Γύρισα πίσω μου. Και τότε είδα το στόχο μου: κρατούσε ένα τριανταοχτάρι με σιγαστήρα, τυλιγμένο σε μια εφημερίδα, και τίναζε τα μυαλά στον αέρα του ανυπόμονου Χασάν, που σωριάστηκε πολύ κοντά στο σύντροφό του.

«Ακολουθήσέ με, παλιομαλάκα» διέταξε ο στόχος, κι εγώ τον ακολούθησα, ενώ θυμόμουν πως, την πρώτη φο-

ρά που είχα δει το πρόσωπό του σε μια φωτογραφία, ένιωσα πως, κάποτε, για καλό ή για κακό, οι δρόμοι μας θα συναντιόνταν.

Τέταρτη μέρα

Ο άνθρωπος τον οποίο, αργά ή γρήγορα, θ' αναγκάζομαι να σκοτώσω, μου 'χε σώσει το τομάρι και, τώρα, με οδηγούσε χέρι-χεράκι μέσα απ' τα καλντερίμια του μεγάλου παζαριού της Ιστανμπούλ. Έδειχνε σαν να σύχναζε σ' εκείνα τα κατατόπια, γιατί κανείς μουστακαλής δεν αποπειράθηκε να του πουλήσει ένα χαλί.

«Τους έχω πει χίλιες φορές πως το παζάρι δεν ισχύει πια» μουρμούρισε ενώ πλησιάζαμε την έξοδο.

«Αχά» ήταν το μόνο που είπα.

«Σου την έδωσαν οι γκρίνγκο στο ξενοδοχείο;» ρώτησε, βγάζοντας ένα κινητό τηλέφωνο απ' την τσέπη του.

«Αχά» επανέλαβα.

«Είσαι μαλάκας με περικεφαλαία. Αυτοί ήθελαν να σιγουρευτούν πως δε θα 'χαναν τη μίζα τους — τίποτ' άλλο. Χές' τα τώρα... πάμε για τα λεφτά» είπε και, μ' ένα νεύμα, με διέταξε να πάω λίγα βήματα πιο κει για να πληκτρολογήσει έναν αριθμό στο τηλέφωνο.

«Αχά» έκανα για τρίτη φορά.

Είπε εκεί στα σιγανά δυο-τρεις κουβέντες που δεν τις άκουσα, κι ύστερα μ' έπιασε απ' τον ώμο και μπήκαμε σ' ένα καφενείο γεμάτο μουστακαλήδες που έπαιζαν τάβλι. Παράγγειλε δυο τούρκικους καφέδες.

«Θα προτιμούσα ένα τζιν» είπα διστακτικά, αλλάζοντας την επιχειρηματολογία που είχα αναπτύξει στη διάρκεια της φυγής μας.

«Έτσι κι αναφέρεις ένα αλκοόλ, θ' αφήσεις τα κόκαλά σου στον πάγκο. Γιατί δεν ήρθες να με βρεις στο Συνεδριακό Κέντρο; Οι οδηγίες μου ήταν σαφέστατες» είπε, περιστρέφοντας στο χέρι του το φλιτζάνι.

«Εκεί είχε ακόμα περισσότερους γκρίνγκο, και τα πήρα στο κρανίο» είπα μ' ένα απολογητικό ύφος.

Τότε, ο στόχος με κοίταξε κατάματα. Δεν ξέρω πώς, αλλά φαίνεται πως τα λόγια μου του 'δωσαν να καταλάβει ότι δεν ήμουν αυτός που περίμενε. Τον κοίταξα κι εγώ. Ήταν γερό σκαρί, με σώμα γυμνασμένο από τα σπορ. Έδειχνε άνθρωπος με αυτοπεποίθηση, συνηθισμένος να επιβάλλεται μ' αυτή τη συντριπτική σιγουριά του, κι έτσι μου 'ρθε να βάλω τα γέλια βλέποντάς τον συνοφρυωμένο, προσπαθώντας να συνέλθει από την έκπληξη.

«Ποιος διάολο είσαι;» ρώτησε, φέρνοντας το 'να χέρι του στη ζώνη για να μου θυμίσει πως κουβαλούσε ένα τριανταοχτάρι με σιγαστήρα.

«Είμαι ο εξολοθρευτής άγγελος. Έχω διαταγές να σε σκοτώσω, αλλά όχι εδώ. Δεν ξέρω πού, αλλά θα το μάθουμε κι οι δυο όταν έρθει η ώρα.»

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ακούστηκε η κόρνα ενός αυτοκινήτου. Ο στόχος σηκώθηκε απ' την καρέκλα

του και, με το χέρι στη ζώνη, έπιασε να οπισθοχωρεί. Είχε χάσει όλη του την αυτοπεποίθηση, το πιγούνι του έτρεμε, κι ενώ προσπαθούσε απεγνωσμένα να πει κάτι, τα λόγια δεν έφταναν στα χείλη του.

Αποτελείωνα τον απαίσιο καφέ μου, όταν ακούστηκαν ολόγυρα σειρήνες περιπολικών.

«Τι τρέχει;» ρώτησα το γκαρσόνι, ενώ πλήρωνα το λογαριασμό.

«Ό,τι τρέχει πάντα. Κούρδοι τρομοκράτες σκότωσαν δυο μαγαζάτορες στο παζάρι.»

Βγήκα στο δρόμο και πήρα να βαδίζω άσκοπα, για να χαθώ και πάλι. Μα τι στο διάολο είχα πάθει; Για πρώτη φορά στη μακρόχρονη και ανεπίληπτη επαγγελματική μου σταδιοδρομία είχα προειδοποιήσει το μελλοντικό μου θύμα, δεν αποκλείεται όλη η DEA να 'ταν στο κατόπι μου, κι οι μισοί απ' τους τρεις χιλιάδες μαγαζάτορες στο μεγάλο παζάρι θα 'διναν εκείνη τη στιγμή την περιγραφή μου στην αστυνομία ή τον τουρκικό στρατό. Αστεία αστεία, τα 'χα βάλει με όλο το ΝΑΤΟ...

Στις πέντε το απόγευμα, έκανε πλανταγμό στην Ιστανμπούλ, κι αποφάσισα ν' αναζητήσω λίγη δροσιά σ' ένα μεγαλόπρεπο κτίσμα. Ήταν το τζαμί του Ορτάκιοϊ, από τους κήπους του οποίου φαίνεται η τσιμεντένια γλώσσα της Γέφυρας του Βοσπόρου που, ούτε λίγο ούτε πολύ, και χωρίς πολλές τυμπανοκρουσίες, ενώνει την Ευρώπη με την Ασία.

Πλησιάζοντας το πρόσωπό μου στο νερό μιας στέρνας, είδα ξανά τον τύπο που φορούσε το ίδιο τζάκετ με μένα. Ακόμα και το ύφος του είχε αντιγράψει την ανησυχία μου.

«Εσπασες το παγκόσμιο ρεκόρ στις μαλακίες» είπε αντί χαιρετισμού.

«Το ξέρω. Βοήθησέ με να σκεφτώ.»

«Δεν έχεις πολύ χρόνο στη διάθεσή σου. Πάρε ένα ταξί και πες του να σε πάει στο αεροδρόμιο. Το ίδιο πράγμα θα πρέπει να κάνει αυτή τη στιγμή και ο στόχος, εκτός κι αν έχει ήδη πετάξει, χωρίς να μάθεις τον προορισμό του. Και δε θα 'κανες άσχημα αν τηλεφωνούσες στο Παρίσι. Μπορεί ο "σύνδεσμός" σου να σου 'χει αφήσει κάποιο μήνυμα στον τηλεφωνητή.»

Ακολούθησα τις οδηγίες του σωσία μου. Στο αεροδρόμιο, αγόρασα ένα εισιτήριο για τη Φρανκφούρτη. Ήταν η πιο κοντινή πτήση· θα πετούσα σε δυο ώρες. Στο μπαρ των Πτήσεων Εξωτερικού, μακριά από τις ισλαμικές υστερίες, κατέβασα τρία τζιν, κι ύστερα τηλεφώνησα στο Παρίσι, στο «γραφείο». Κανένα μήνυμα στον τηλεφωνητή. Εκλείσα κι ήμουν έτοιμος να περάσω στο χώρο επιβίβασης, όταν, από μια παράξενη παρόρμηση, σχημάτισα τον άλλο αριθμό του Παρισιού, εκεί που, μέχρι προ ολίγου, έλεγα πως ήταν το σπίτι μου — τέτοιος ηλίθιος που ήμουν.

Υπήρχαν διάφορα μηνύματα, όλα από φίλους τής Γαλλιδούλας μου κι όλα γεμάτα ανησυχία για την παρατεινόμενη απουσία της. Υπήρχε όμως κι ένα με τη φωνή της, κι η Γαλλιδούλα μου ακουγόταν σαν να μιλούσε έχοντας ένα στιλέτο ελάχιστα χιλιοστά πιο πέρα απ' το λαρύγγι της:

«Εγώ είμαι... σήκωσέ το, σε παρακαλώ. Πρέπει να σου μιλήσω. Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει... ξέρω όμως πως σ' έχω ανάγκη και, την ίδια στιγμή, δεν μπορώ να γυρίσω

αν δεν τον ξαναδώ. Μη με μισήσεις. Ήσουν τόσο καλός... τόσο γενναιόδωρος... Θα γυρίσω μόλις μιλήσω μαζί του. Σ' αγαπώ, αλλά δεν ξέρω τι είναι αυτό που έχω πάθει...»

Εκλείσα πριν αφήσω να τελειώσει το μήνυμα. Είχα ν' ασχοληθώ με πολύ σοβαρότερα προβλήματα απ' το να το παίξω γιατρός του έρωτα.

Η πτήση Ιστανμπούλ-Φρανκφούρτη κράτησε πέντε ώρες, απ' τις οποίες κοιμήθηκα τις τέσσερις, βοηθημένος κι από διάφορα μπουκαλάκια τζιν που μου σέρβιρε μια αεροσυνοδός με υποδειγματική γενναιοδωρία.

Πριν εκτελέσω μια δουλειά, μ' αρέσει να παίρνω έναν καλό ύπνο, κι ο καλύτερος τρόπος για να κοιμηθείς βαθιά, είναι ν' αποφύγεις τα όνειρα, αυτές τις περιοχές όπου μας πηγαίνουν χωρίς να μας ρωτήσουν αν θέλουμε να πάμε. Ένας Ιρλανδός συνάδελφος μου έμαθε το κόλπο να τ' αποφύγεις: προσηλώνεις τη σκέψη σου σ' ένα τεράστιο πράσινο πανί, που σκεπάζει ό,τι έχεις δει ως τη στιγμή που κλείνεις τα μάτια. «Γιόγκα του φονιά» το λέει ο Ιρλανδός, κι αυτό το κόλπο δούλεψε πάντα. Εκείνη τη φορά, όμως, στο αεροπλάνο, η καταραμένη εικόνα της διατρύπησε το πράσινο ύφασμα, κι η Γαλλιδούλα μου αναδύθηκε, δροσερή και ερεθιστική, σαν να 'βγαίνε μέσα από μια λίμνη.

Μια μέρα, Οκτώβρη μήνα, με πήρε απ' το χεράκι, με πήγε στους Κήπους του Λουξεμβούργου, μου καθάρισε κάστανα που τα 'χε αγοράσει από μια φουφού στην έξοδο του μετρό Γκομπλέν, χάιδεψε το στήθος μου με ασυναίσθητες κινήσεις μετά την ωραία κόπωση που φέρ-

νουν οι συντονισμένοι οργανισμοί, μου 'δωσε να πω γουλιές παγωμένο Sancerre απ' το ζεστό της στόμα, έγραψε με τη γλώσσα της λόγια αγάπης στον καθρέφτη, με τα πόδια της φυλάκισε τα χέρια μου την ώρα που την άλειφα με κρέμα σε μια παραλία του Πουέρτο Ρίκο, μου ζήτησε επειγόντως έρωτα πάνω σ' ένα τραπέζι του μπλακ-τζακ στο Καζίνο του Ορλάντο, μου διάβασε στίχους του Πρεβέρ, του Τόμας και άλλων τύπων που μ' άφησαν αδιάφορο, μου τραγούδησε τραγούδια του Μπρελ και μ' έβαλε να της ορκιστώ πως είχα καταλάβει τα λόγια τους. Δεν ήταν εύκολο να ξυπνήσω χωρίς ν' αρπαχτώ απ' το καταραμένο της όνομα.

Ο ταξιτζής που με πήγε από το αεροδρόμιο στο κέντρο της πόλης, ήταν Τούρκος, αλλά η εθνικότητά του δεν τον εξαιρούσε από την παγκόσμια συνομοταξία των αδιακρίτων.

«Πώς σας φάνηκε η Ιστανμπούλ; Ωραία πόλη, ε;» μου χίμηξε αλύπητα.

«Πώς ξέρεις πως έρχομαι από κει;»

«Γιατί είναι η τελευταία πτήση εξωτερικού, και με κάποια απόσταση απ' τις άλλες. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε... Στη Φρανκφούρτη προσγειώνεται ένα αεροπλάνο κάθε τρία λεπτά, αλλά τα αεροπλάνα απ' την Τουρκία κατεβαίνουν στο διάδρομο υψίστης ασφαλείας. Για τους Κούρδους, βλέπετε... Είναι μια συμμορία τρομοκράτες, κι οι Γερμανοί παίρνουν τις προφυλάξεις τους.»

«Δεν πέρασα καθόλου καλά στην Ιστανμπούλ.»

«Σας πιστεύω. Αυτά παθαίνουν οι τουρίστες που δεν ακούνε λόγια. Στην Ιστανμπούλ δε χτυπάς γυναίκα, δεν

πά' να 'σαι ο Αλέν Ντελόν. Βέβαια, υπάρχουν οι Γερμανίδες και οι Σουηδέζες που κολυμπάνε τσίτσιδες και ψήνονται στην άμμο. Αν όμως ο κύριος έχει πιο απαιτητικά γούστα, οι δρόμοι του Γαλατά, απ' ό,τι λένε, είναι γεμάτοι νεαρούς, μπουκιά και συχώριο. Είναι όπως στο Καδακές, αλλά το γερμανικό μάρκο μπορεί ν' ανοίξει κάθε καρδιά και κάθε κωλαράκι.»

«Ευχαριστώ για τις πληροφορίες, αλλά εγώ θα 'θελα να γαμήσω μια γυναίκα τριχωτή. Χώρια που το τσαντόρ μ' ερεθίζει μέχρι θανάτου» διαβεβαίωσα τον μακρινό γιο του Αλλάχ.

Στο Ξενοδοχείο Frankfurter Hof μου 'δωσαν ένα δωμάτιο στο οποίο μπορούσε να παιχτεί ποδόσφαιρο. Ζήτησα να μου στείλουν ένα μπουκάλι τζιν, και τηλεφώνησα στο «σύνδεσμό» μου.

«Έχουμε να πούμε πολλά» του είπα, «και τώρα αμέσως.»

«Σύμφωνοι. Όπου κι αν είσαι, βρες έναν τηλεφωνικό θάλαμο και πάρε με σε μισή ώρα σ' έναν αριθμό που θα τον ξεχάσεις για πάντα» μου είπε και μου έδωσε τον αριθμό ενός κινητού.

Έπιασα να χαζεύω στο σαλόνι του ξενοδοχείου. Το μέρος ήταν πήχτρα στις ωραίες κοπέλες. Θαρρείς και γινόταν κάποιο συνέδριο με θέμα το πόσο όμορφο μπορεί να είναι το γυναικείο φύλο. Κάτι καρτούλες, κρεμασμένες σε διάφορα λαιμουδάκια, με πληροφόρησαν πως στη Φρανκφούρτη γινόταν η ετήσια Έκθεση Σχεδιαστών Μόδας. Ήταν σαν να 'βλεπα τη Γαλλιδούλα μου να πολλαπλασιάζεται μέσα σ' ένα λαβύρινθο από καθρέφτες. Επειδή, όμως, όπως όλοι ξέρουμε, η ομορφιά είναι εφή-

LUIS SEPÚLVEDA

μερη, κατευθύνθηκα σ' ένα θάλαμο για να συνομιλήσω με το «σύνδεσμό» μου.

«Μ' αρέσουν οι άνθρωποι με συνθετικές ικανότητες» μου είπε.

«Το βλέπω. Γι' αυτό μου φόρτωσες έναν πράκτορα της DEA, κι ύστερα έσωσε ο ίδιος το τομάρι μου, σκοτώνοντας δυο τύπους. Ποιος είναι εντολοδότης;»

«Η DEA, είπες; Ρε γαμώτο, είπαμε να 'σαι συνθετικός, αλλά όχι κι έτσι... Είσαι σίγουρος;»

«Ποτέ δεν ήμουν περισσότερο.»

«Θα κοιτάξω να διπλασιάσουν την αμοιβή σου. Θα σου τηλεφωνήσω στο Παρίσι, αύριο το μεσημέρι. Θα βρεις τρόπο να φτάσεις» είπε κι έκλεισε.

Βγαίνοντας από το θάλαμο, μου ρίχτηκε μια αδυνατούλα με πράσινα μάτια.

«Αυτό το πουκάμισο που φοράτε, είναι Kendo» μου είπε στα γαλλικά, όλο σιγουριά.

Δε θεώρησα σκόπιμο να φέρω αντίρρηση, αφού, κατά τα φαινόμενα, στις Galeries Lafayette πουλούσαν και πουκάμισα «σινιέ».

«Κόβει το ματάκι σου, μανάρι μου. Πάμε να μελετήσουμε τις κουμπότρυπες;» της πρότεινα και την έπιασα απ' τη ζώνη. Αυτά τα πράσινα μάτια έκρυβαν το βάλσαμο για ν' αποφύγω τα όνειρα.

5

Πέμπτη μέρα

Στις οκτώ το βράδυ της επομένης, ακολουθώντας τις οδηγίες του «συνδέσμου» μου, βρισκόμουν στρογγυλοκαθισμένος πίσω απ' το τιμόνι μιας Mercedes Benz, στο πάρκινγκ ενός γραφείου ενοικίασης αυτοκινήτων, στο αεροδρόμιο Charles de Gaulle. Το Concorde θα προσγειωνόταν σε λίγα λεπτά, κι ανάμεσα στους επιβάτες της πτήσης Νέα Υόρκη-Παρίσι ήταν κι ο άνθρωπος του οποίου δε γνώριζα παρά τη φωνή.

«Φοβάμαι πως τα 'κανες σκατά με τις μαλακίες σου στην Ιστανμπούλ» είπε ο τύπος που με κοιτούσε απ' το καθρεφτάκι.

«Αναλαμβάνω όλη την ευθύνη. Έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω, και μη με ρωτήσεις τους λόγους.»

«Τους ξέρω τους λόγους. Αυτή η γκομενίτσα σε κρατάει απ' τ' αρχίδια, κι έχεις αποδιοργανωθεί εντελώς. Δε φοβάσαι τη συνάντησή με το “σύνδεσμο”; Ξέρεις πως στο επάγγελμά σου δεν υπάρχουν απολύσεις, αλλά πιστοποιητικά θανάτου.»

«Για να 'ρχεται, θα 'χει τους λόγους του. Δεν τον απο-
σητέυσα ποτέ.»

«Ποτέ;» με ρώτησε όλο σαρκασμό.

Μετακίνησα το καθρεφτάκι για να μη συνεχίσω την
κουβέντα, αλλά ένιωσα ότι είχε δίκιο. Μα τι στο διάολο
είχα πάθει; Το πρωί, μόλις έφτασα από τη Φρανκφούρ-
τη, πήγα στο διαμέρισμα για να περιμένω το τηλεφώνη-
μα του «συνδέσμου» μου. Ήταν στην ώρα του. Μου τη-
λεφωνούσε από το αεροδρόμιο Kennedy και μου 'δωσε
τις οδηγίες που είχα ακολουθήσει ως τώρα. Ύστερα
βγήκα και περπάτησα γρήγορα, μπας και ξεθολώσει το
μυαλό μου, αλλά μια ακατανίκητη δύναμη με οδήγησε
ως το διαμέρισμα που, μέχρι πριν λίγες βδομάδες, το μοι-
ραζόμουν με τη Γαλλιδούλα μου.

Ό,τι ήταν εκεί μέσα, μου φάνηκε ανοίκειο, ξένο: τηλε-
όραση, έπιπλα, βίντεο, στερεοφωνικό, πορτατίφ, διπλό
κρεβάτι, δίσκοι, βιβλία, βιβλία, βιβλία, κάδρα στους τοί-
χους, μπαρ, ρούχα τακτοποιημένα στα ντουλάπια — τί-
ποτα απ' αυτά δεν ήταν δικό μου, ούτε ήθελα να το πάρω
μαζί μου. Αποφάσισα, ωστόσο, να βάλω κάνα-δυο κο-
στούμια και μερικά πουκάμισα σε μια βαλίτσα, και να
φύγω από κει μέσα για πάντα. Την ώρα που το 'κανα αυ-
τό, τα μάτια της με παρακολουθούσαν απ' όλες τις γω-
νιές, πολλαπλασιασμένα στις δεκάδες φωτογραφίες
που της είχα τραβήξει σε πολλά και διάφορα ευτυχισμέ-
να μέρη, και που εγώ ο ίδιος τις είχα κρεμάσει στους τοί-
χους. Τότε χτύπησε το τηλέφωνο: τρεις φορές, ώσπου να
μπει μπροστά ο αυτόματος τηλεφωνητής. Ήταν εκείνη.
Η φωνή της ακουγόταν ακόμα πιο απόμακρη και κουρα-
σμένη. Μίλησε για έρωτα, για ένα φοβερό δίλημμα, για

ντροπή και για μια επιστροφή όταν θα 'βγαινε από μια
σχέση από την οποία μόνο εκείνη μπορούσε να βγει.
Επανελάβε τα λόγια αγάπης της, θυμήθηκε ευτυχισμέ-
νες μέρες, βλαστήμησε τον εαυτό της, κι εγώ, στο μετα-
ξύ, χτυπούσα τους τοίχους ώσπου να ματώσουν οι γρο-
θιές μου, για να μην υποκύψω στον πειρασμό και σηκώ-
σω το ακουστικό.

«Μου την έπαιξες, κοριτσάκι. Κι εμένα δε μ' αρέσει να
μου την παίζουν» μουρμούρισα ενώ έκλεινα πίσω μου
την πόρτα. Η φωνή της έμεινε να αιωρείται στη μοναξιά
εκείνου του διαμερίσματος στο οποίο δε θα επέστρεφα
ποτέ.

Ένας χοντρός, που κρατούσε ένα βαλιτσάκι και μια
καμπαρτίνα διπλωμένη, πλησίασε το αυτοκίνητο κι
άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού.

«Αυτό κι αν είναι!» είπε η φωνή που την ήξερα τόσο
καλά. «Επιτέλους, γνωριζόμαστε. Αυτή η συνάντηση εί-
ναι πέρα για πέρα λάθος, αλλά, τελοσπάντων, ό,τι έγινε,
έγινε.»

«Πες μου πού θέλεις να σε πάω» είπα.

«Πάμε μια βόλτα. Πάμε να περπατήσουμε δίπλα στο
Σηκουάνα, αν δεν σε πειράζει.»

Η νύχτα ήταν ήσυχη και δροσερή, κι αφού αφήσαμε
το αυτοκίνητο, περπατήσαμε για κανένα μισάωρο στην
περιοχή του Τροκαντερό. Ο «συνδέσμος» μου κάπνιζε
το 'να τσιγάρο πάνω απ' τ' άλλο, έβηχε δυνατά, και κά-
θε φορά που πήγαινα να πω κάτι, έκανε μια χειρονομία
που την ακολουθούσε ένα «όχι τώρα, αγόρι μου, άσε με
να σκεφτώ». Στο τέλος, μου 'δειξε ένα παγκάκι, και κα-
θίσαμε.

«Πες μου...» άρχισε, «έχεις κανένα παράπονο απ' τους εργοδότες σου;»

«Όχι κανένα — και το ξέρεις.»

«Τέλεια. Είσαι ένας άνθρωπος πλούσιος. Δε με νοιάζει τι τα 'χεις κάνει τα λεφτά που 'χεις κερδίσει και που δε θα πρέπει να 'ναι λίγα. Είναι η ιδεώδης στιγμή για να παραιτηθείς.»

«Στο θέμα.»

«Δεν έχεις κάνει απλώς πολλά λάθη — τα 'χεις κάνει όλα. Φαντάζομαι πως πρέπει να φταίει η κούραση ή, όπως το λένε τώρα, το στρες. Αυτό είναι ένα σήμα κινδύνου για ν' αποσυρθείς.»

«Να υποθέσω πως έχει υπογραφεί η καταδίκη μου;»

«Μη γίνεσαι μελοδραματικός... Είναι σίγουρο πως η δράση σου μας δημιούργησε προβλήματα, αλλά σου είχαμε πάντα εμπιστοσύνη. Εσύ δεν είσαι ένα απ' αυτά τα τσουτσέκια, τους πιστολάδες, που τους διαγράφεις με μια μονοκοντυλιά. Εσύ είσαι ένας αξιοσέβαστος επαγγελματίας, και θέλουμε ν' αποσυρθείς αξιοπρεπώς.»

«Σύμφωνοι. Τι πρέπει να κάνω;»

«Να φτάσεις αυτή την ιστορία ως το τέλος της — αλλά, μόνος. Αυτή είναι η πρώτη και η τελευταία φορά που βλέπομαστε. Το τηλέφωνο επαφής δεν ισχύει πια, και μπορείς να 'σαι σίγουρος πως δε θα σου ξανατηλεφωνήσω ποτέ. Πρέπει να φτάσεις την ιστορία ως το τέλος της — και στις προθεσμίες που σου 'χουμε δώσει. Θα πάρεις διπλή ταρίφα, αλλά, επιμένω, θέλουμε να το κάνεις μόνος και αμέσως.»

«Εντάξει. Δέχομαι. Χωρίς λαγωνικά, χωρίς στήριγμα. Μόνος. Δέχομαι.»

«Έχεις καμιά ερώτηση πριν χωρίσουμε;»

«Γιατί πρέπει να τον σκοτώσω;»

«Στ' αλήθεια θες να μάθεις;»

«Είναι η τελευταία μου δουλειά. Πάρ' το σαν περιέργεια ενός απόμαχου.»

«Πάει καλά. Ο Βίκτορ Μουχίκα έχει “δουλέψει” όλο τον κόσμο. Είναι ικανός, ευφυής, ξεγλιστράει σαν το χέλι και, πάνω απ' όλα, δεν έχει διαπράξει το παραμικρό πταίσμα. Αυτός ο τύπος, που δε θα πρέπει να 'χει ούτε μία κλήση για παράνομο παρκάρισμα, αποτελεί απειλή για πολλούς που έχουν πάρε-δώσε με ναρκωτικά στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έχει στήσει μια τεράστια φάμπρικα που του επιτρέπει να διεισδύει στις ασιατικές αγορές, ρίχνοντας και τις τιμές. Αυτό δεν αρέσει καθόλου στους Κολομβιανούς, ούτε και στους “τσίκι” του Μαϊάμι, αλλά δεν μπορούν ν' απλώσουν χέρι πάνω του, γιατί έχει την καλύτερη προστασία που μπορείς να φανταστείς.»

«Την DEA.»

«Ακριβώς. Τους λαδώνει, κι αυτοί τον φροντίζουν σαν μωρό. Το πιο περιεργο είναι πως το εμπόρευσμά του, παρ' όλο που είναι φτηνό, είναι εξαιρετικής ποιότητας. Ο τύπος είναι ένα είδος φιλανθρώπου των ναρκωτικών, κι αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να τον σκοτώσεις. Κατάλαβες;»

«Πόσο χρόνο διαθέτω;»

«Πολύ λίγο. Σου 'χω κλείσει θέση για το αυριανό Concorde, και στη Νέα Υόρκη σε περιμένει ένα εισιτήριο της TWA για την Πόλη του Μεξικού. Η έκκληξη που του επιφύλαξε στην Ιστανμπούλ, του χάλασε τα σχέ-

δια, κι αποφάσισε να επιστρέψει. Πρέπει να κινηθείς πριν προλάβει να οργανωθεί.»

«Ποια ήταν τα δυο πτώματα στο παζάρι;»

«Αρχάριοι. Φονιάδες στην υπηρεσία της DEA στην Ιστανμπούλ. Σε πήραν για έναν πιστολέρο σταλμένο απ' τους Κολομβιανούς. Ο Μουχίκα σ' έσωσε γιατί σε πήρε για δικό του άνθρωπο, για κάποιον που του 'φερνε λεφτά για ένα φορτίο ηρωίνης, και φαντάστηκε πως είχες πέσει στα χέρια των πιστολέρο. Μεγάλο μπέρδεμα. Λοιπόν... τώρα ξέρεις όλη την ιστορία. Αντίο, killer, και καλή τύχη.»

Τον είδα ν' απομακρύνεται με κουρασμένα βήματα ώς την πιάτσα των ταξί. Μπήκε σ' ένα απ' αυτά, κι η πόλη τον κατάπιε για πάντα.

Έμεινα καθισμένος γι' αρκετή ώρα, γυροφέροντας στο νου μου αυτά που είχα ν' αντιμετωπίσω στην τελευταία μου δουλειά. Τι διάολο... είχε φτάσει η ώρα μου ν' αποσυρθώ, αλλά δε θα γινόμουν ένας απ' αυτούς τους απομάχους που σκοτώνουν την πλήξη τους στα πάρκα, τρέφοντας ηττημένα όνειρα κι εκείνα τα σιχαμερά ποντίκια με φτερά που οι άλλοι τα λένε περιστερία. Διατηρούσα έναν ευτραφή λογαριασμό καταθέσεων σε μια Τράπεζα της Μεγάλης Καϊμάν, και πάντα λογάριαζα ν' αποσυρθώ από την ενεργό δράση στα πενήντα μου. Όλος ο κόσμος καταστρώνει σχέδια για κείνη τη μέρα. Το δικό μου ήταν απλούστατο: ένα σπίτι στη Βρετάνη, μπροστά στη θάλασσα, κοντά στη Γαλλιδούλα μου που θα μου διάβαζε ακαταλαβίστικα ποιήματα, ενώ εγώ θα της μετέφραζα στίχους από *μπολέρο*. Σκατά. Η απόσυρση με βρήκε ολομόναχο

σαν ναυαγό. Σκατά. Έπρεπε να κάνω κάτι για να την αποφύγω.

Μπήκα στη Mercedes κι έπιασα να κόβω βόλτες στα βουλεβάρτα που συγκλίνουν στην Αψίδα του Θριάμβου. Εκεί προσφέρονται, σαν ώριμα φρούτα, οι πιο ωραίες πουτάνες του Παρισιού: νέγρες, λευκές, κατάλευκες, μιγάδες, Βιετναμέζες, Κινέζες, τραβεστί με αθλητικά σώματα, κορίτσια με παρουσιαστικό σπουδάστριας σε σχολή γραμματέων. Εκεί που έκοβα βόλτες, είδα αυτήν που έψαχνα: κοντοκόλα, με δυνατούς γοφούς, καστανά μαλλιά, σκληρές ρώγες, κόκκινο στοματάκι.

«Μπες μέσα» της είπα.

«Τριακόσια φράγκα η ώρα» είπε, καθώς καθόταν.

«Πρόσθεσε ένα μηδενικό και θ' αγαπιόμαστε όλη νύχτα.»

«Μα ποιος είσαι; Ο Σάχης; Κάνας σουλτάνος, και θα με γαμήσεις στο παλάτι σου;»

«Βολέψου τώρα στο Ξενοδοχείο Lutecia.»

«Σε πειράζει να λέω πως είσαι ο Σολομώντας, κι εγώ, η Βασίλισσα του Σαβά;»

«Μωρέ λέγε ό,τι θέλεις. Κι εγώ είμαι διατεθειμένος να ικανοποιήσω όλες τις επιθυμίες της βασίλισσάς μου.»

Ο ρεσεψιονίστας του Ξενοδοχείου Lutecia κοίταζε με δυσπιστία την πολύ μίνι μίνι-φούστα της συνοδού μου. Ενόσω συμπλήρωνα την Κάρτα, σκεφτόμουν πώς μπορούσα ν' απαντήσω κομψότερα σε μια δηλητηριώδη ερώτηση.

«Ο κύριος και η κυρία είναι μαζί;»

«Ο κύριος σας δίνει τα στοιχεία του, κι η δεσποινίς είναι πολύ κουρασμένη. Υπάρχει κανένας κανονισμός

LUIS SEPÚLVEDA

που απαγορεύει να καταλύουν σ' αυτό το ξενοδοχείο ένας πατέρας με την κόρη του;»

«Κατ' ουδένα τρόπο, κύριε. Με συγχωρείτε αν σας έδωσα αυτή την εντύπωση.»

«Ναι, αλλά σου πέρασε από το μυαλό μου πως η κόρη μου είναι πουτάνα.»

«Μα, σας παρακαλώ! Δε θα τολμούσα ποτέ να σκεφτώ κάτι τέτοιο!»

«Μπαμπακούλη, είδα στην μπουτίκ μια μπλούζα, και μ' άρεσε πολύ» είπε η υπεύθυνη της εντελώς πρόσφατης πατρότητάς μου.

«Πάρ' την και πες να τη χρεώσουν στο λογαριασμό» είπα και της έδωσα το κλειδί.

Η σύντροφός μου ήταν είκοσι τριών χρονών, επιβεβαιωμένα από ένα δελτίο ταυτότητας που την έδειχνε λεπτούλα και με το θλιμμένο ύφος που έχουν όσα κορίτσια μεγαλώνουν στα παρισινά προάστια. Ένα-δυο μήνες εκπαίδευση στα χάδια, και θα γινόταν η τέλεια μαιτρέσα. Έδειχνε να 'χει ταλέντο γι' αυτό. Όταν με ρώτησε αν μπορούσαμε να παραγγείλουμε τίποτα σάντουιτς, κι εγώ ζήτησα να μας στείλουν αστακό με σος αμερικέν, κάθισε στα γόνατά μου και, δαγκώνοντας τ' αφτιά μου, μου ψιθύρισε να μην ξεχάσω τη σαμπάνια.

Σε δέκα λεπτά είχε γίνει κυρία του διαμερίσματος και θαύμαζε πανευτυχής το γυμνό κορμί της, πολλαπλασιασμένο σ' όλους τους καθρέφτες. Ο σερβιτόρος που έφερε την παραγγελία, χτύπησε διακριτικά την πόρτα, κι εκείνη μάζεψε κουβαριαστά τα ρούχα της κι εξαφανίστηκε στο μπάνιο. Αριστοκράτισσα η μικρή. Μακάρι να βρεθεί κανένας να την κάνει μαιτρέσα του.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΥ KILLER

«Μα εσύ δεν έφαγες τίποτα. Δεν πεινάς;» με ρώτησε με το κόκκινο στοματάκι της.

«Όχι. Και τον αστακό δεν τον τρώς όταν πεινάς, αλλά όταν έχεις όρεξη γι' αστακό.»

«Έτσι είναι. Οι φτωχοί περνάνε πείνες, κι οι πλούσιοι, όρεξη.»

«Από ποιο προάστιο είσαι;»

«Απ' το Κρετέγ. Και... δε μου λες... η σαμπάνια πίνεται όταν διψάς;»

Στο κρεβάτι δεν έλεγε πολλά πράγματα. Με το ζόρι κουνούσε τους γοφούς — κι αυτό, για να επιταχύνει τον πελάτη. Κατά τα άλλα, προσποιόταν με αρκετά πειστικό τρόπο οργασμούς, βγάζοντας και αισθησιακές κραυγούλες.

«Με τι ασχολείσαι;» ρώτησε, χαϊδεύοντάς μου τα μαλλιά.

«Σκοτώνω ανθρώπους. Είμαι εκτελεστής. Killer.»

«Όπως ο Λεόν; Έχεις δει την ταινία;»

«Ναι, όπως ο Λεόν. Εγώ, όμως, δεν είμαι μαλάκας.»

Όταν αποκοιμήθηκε πάνω στο στήθος μου, έπιασα να της μιλάω, αποκαλώντας την με τ' όνομα της Γαλλιδούλας μου. Της είπα πως τη συγχωρούσα, πως, μετά που θα τελείωνα την τελευταία μου δουλειά, θα την αναζητούσα στο Μεξικό, και θα γυρίζαμε μαζί, για να ζήσουμε κοντά στη θάλασσα και μακριά απ' το θάνατο.

Έκτη και έβδομη μέρα

Οταν έχεις πετάξει με το Concorde, ξεπερνώντας δυο φορές την ταχύτητα του ήχου, η πτήση Νέα Υόρκη-Πόλη του Μεξικού σου φαίνεται μονότονη σαν ταξίδι με τρένο.

«Και λοιπόν: Από πού θ' αρχίσεις;» ρώτησε μέσα απ' τον καθρέφτη ο τύπος που φορούσε ένα δερμάτινο μπουφάν ίδιο με το δικό μου.

«Πρώτα απ' όλα, θα προμηθευτώ ένα σιδερικό» απάντησα.

«Ένα Browning σαρανταπεντάρι;» επέμεινε.

«Δεν έχω χρόνο τώρα για πολυτέλειες. Πάντως» τον διαβεβαίωσα, «θα βρω κάτι αξιοπρεπές.»

«Καλή τύχη, απόμαχε» μου ευχήθηκε ο γνωστός μου.

«Θ' αφήσω τη βαλίτσα στις Αποσκευές. Έχε το νου σου.»

Ο ταξιτζής που με πήγε απ' το αεροδρόμιο ως τη Ζόνα

Ρόσα, ήταν επαγγελματίας στις χρήσιμες συμβουλές. Κατά τη γνώμη του, έπρεπε κανείς να ζει μια ζωή ασκητική, χωρίς να τρώει και χωρίς να πίνει, γιατί η κυβέρνηση είχε δηλητηριάσει πολλά τρόφιμα και ποτά, προκειμένου οι άνθρωποι να μιλάνε γι' άλλα πράγματα και να μην τους απασχολούν οι υποτιμήσεις.

«Όπως και στην Αγγλία, αφεντικό. Εκεί, για να σταματήσουν να σχολιάζουν τον πρίγκιπα Κάρολο, την ερωμένη του Λαΐδη Τάμπαξ, την Νταϊάνα και τα πριγκιποκουτσούβελα, η βασίλισσα διέταξε να τρελάνουν τις αγελάδες.»

Η Ζόνα Ρόσα είναι σαν ένα σούπερ μάρκετ όπλων. Έκανα μια βόλτα, παρατηρώντας τα σιδηρικά που κουβαλούσαν κάτι σεκουριτάδες από διάφορες εταιρείες προστασίας. Μου άρσεσε ένα τριανταοχτάρι Colt που εξείχε από τη θήκη ενός αδυνατούλη, στην πόρτα του Sanborns. Δίπλωσα προσεκτικά ένα χαρτονόμισμα των εκατό πέσο και τον πλησίασα.

«Με συγχωρείς, αλλά έχω ανάγκη τη βοήθειά σου» του είπα, βάζοντας το χαρτονόμισμα σε μια τσέπη τού πουκαμίσου του.

«Ό,τι θέλετε, κύριε» απάντησε, κάνοντας πως δεν είχε δει το δωράκι.

«Στην τουαλέτα είναι μια “αδελφούλα”. Πήγα να κατουρήσω, κι άπλωσε χέρι να μου τον πιάσει. Αυτά τα πράγματα δεν τα κάνουν σε άντρες. Τι θα 'λεγες για ένα καλό μάθημα;»

«Έγινε. Πάμε να τον πλακώσουμε.»

«Ωπα! Μια στιγμή! Πρέπει να κινηθούμε διακριτικά, γιατί είναι γιος ενός φίλου μου κι από καλή οικογένεια.

νεια. Θα πάω εγώ πρώτος, θα του μιλήσω, και τότε εμφανίζεσαι εσύ και του την πέφτεις.»

«Μη σας απασχολεί. Κατάλαβα.»

Στις ανδρικές τουαλέτες ήταν δυο άντρες μπροστά στα ουρητήρια. Τους την έσπασα όταν τους έδειξα μια καρτελίτσα που έγραφε: «Υπηρεσία Καθαριότητας — Μας συγχωρείτε για την ενόχληση.»

Τέλειωσαν το κατούρημα, έφυγαν, κι εγώ κρέμασα την καρτελίτσα στην πόρτα. Ύστερα, έκλεισα όλες τις καμπίνες και περιμένα. Ο φύλακας εμφανίστηκε σε λίγα λεπτά.

«Μπήκε εκεί μέσα» του είπα, δείχνοντας μιαν απ' τις κλειστές πόρτες. «Τον έκανα να ντραπεί.»

«Βγες έξω, μικρέ. Βγες και δε θα πάθεις τίποτα» είπε ο φύλακας, καθώς πλησίαζε την πόρτα.

Χτύπησα το κεφάλι του στο διαχωριστικό και του 'δωσα μια χαριστική βολή με δυο χτυπήματα στο σβέρκο. Ήταν αρκετά ελαφρός, και δε δυσκολεύτηκα να τον βάλω να καθίσει σε μια λεκάνη. Το Colt ήταν ό,τι έπρεπε, κι οι δώδεκα ανταλλακτικές σφαίρες πέρασαν γρήγορα στις τσέπες μου.

Οπλισμένος, άφησα τη Ζόνα Ρόσα και περπάτησα ως το Sanborns της Λεωφόρου Ινσουρχέντες. Δεν είχα κανέναν ιδιαίτερο λόγο να πάω εκεί, αλλά θυμήθηκα πως, σε μιαν απ' τις φωτογραφίες, ο στόχος περνούσε μπροστά από το βιβλιοπωλείο El Pendulo, που ήταν δυο βήματα από κει, στην Κολονία Κονδέσα. Και θυμήθηκα επίσης πως μια άλλη φωτογραφία τον έδειχνε στην πόρτα ενός σπιτιού, κάτω από μια επιγραφή από την οποία διαβαζόταν μόνο η λέξη «ζωή». Ήπια

μια μπίρα και περίμενα να μου 'ρθει καμιά επιφοίτηση.

«Ζωή». Κολονία Κονδέσα. ΜΚΟ. Κολονία Κονδέσα, αγαπημένη συνοικία των καλλιτεχνών, των μικροαστών διανοουμένων και των προοδευτικών, και —γιατί όχι;— έδρα μιας ΜΚΟ που ο τίτλος της περιλάμβανε τη λέξη «ζωή».

Έψαχνα ψύλλους στ' άχυρα. Στη Λεωφόρο Μπάχα Καλιφόρνια έπεσα πάνω σ' ένα ξενοδοχείο με προφητικό όνομα: El Triunfo.* Έκλεισα ένα δωμάτιο και δανείστηκα αυτό το αντίγραφο εγκυκλοπαίδειας που είναι ο τηλεφωνικός κατάλογος της Πόλης του Μεξικού.

Στις πέντε το πρωί, αφού είχα πει λίτρα Coca Cola, είχα καπνίσει πέντε πακέτα τσιγάρα κι είχα διαβάσει τα ονόματα εκατοντάδων επιχειρήσεων και οργανώσεων που τέλειωναν σε «ζωή», βρήκα αυτό που έψαχνα: Ινστιτούτο για μια Καλύτερη Κατοικία και Καλύτερη Ζωή. Γωνία Ατλίγκο και Αλφόνσο Ρέγιες. Στην Κολονία Κονδέσα. Το μυαλό μου φωτίστηκε ξαφνικά κι έκανε όλους τους πιθανούς συνδυασμούς με τα στοιχεία που γνώριζα ήδη για το στόχο μου: Ιστανμπούλ. Συνέδριο. Μεγαλουπόλεις. Ινστιτούτο για την Κατοικία. Και το πρόβλημα της μετανάστευσης. Για μια καλύτερη ζωή! «Μπίνγκο!» φώναξα δυνατά, ενώ φορούσα βιαστικά το μπουφάν μου και έλεγα το μύλο του Colt.

Η πόρτα του ξενοδοχείου ήταν κλεισμένη με μια τεράστια αλυσίδα, και στενοχωρήθηκα που χρειάστηκε να ξυπνήσω τον νυχτερινό ρεσεψιονίστα.

«Λυπάμαι. Δεν μπορώ να σας αφήσω να βγείτε τέτοια

* «Ο Θρίαμβος.»

ώρα. Είναι πολύ νωρίς, κι ακόμα οι μπάτσοι είναι ξαμολημένοι. Θα μου κλέψουν ό,τι έχω και δεν έχω. Δεν μπορείτε να περιμένετε ώς τις έξι; Άντε, βάλτε εσείς τις μπίρες, κι εγώ θα σας κεράσω κάτι τυροπιτάκια που έφτιαξε η κυρά μου.»

Καθώς άνοιγα κάτι κουτιά Corona, χάρηκα για τη φρονιμάδα εκείνου του ανθρώπου. Είχα ξεχάσει ότι, στην Πόλη του Μεξικού, οι νύχτες ανήκουν στους εγκληματίες της αστυνομίας. Ήπιαμε και φάγαμε εκείνα τα κρύα, αλλά νόστιμα, τυροπιτάκια, κι όταν ξημέρωσε, βγήκα στους δρόμους.

Αναγνώρισα αμέσως το σπίτι. Ήταν όπως το 'χα δει στη φωτογραφία. Το μόνο που έλειπε, ήταν ο στόχος μου έξω απ' την πόρτα. Στο απέναντι πεζοδρόμιο της Λεωφόρου Αλφόνσο Ρέγιες, υπήρχε μια εκκλησία. Ευτυχώς, οι μεξικανικοί ναοί ανοίγουν νωρίς για την πελατεία τους. Η εκκλησία ήταν σχεδόν άδεια, κι έτσι δε μου ήταν καθόλου δύσκολο να φτάσω ως την πόρτα που οδηγούσε στο κλιμακοστάσιο του καμπαναριού. Τα σκαλοπάτια είχαν πάνω τους ένα στρώμα σκόνη, σημάδι πως κανείς δεν τα 'χε ανέβει εδώ και καιρό.

Σιγά σιγά, ο δρόμος άρχισε να γεμίζει ζωή. Ένα υπαίθριο ανθοπωλείο ξεδίπλωσε στο πρωινό τα χρώματά του. Στο διπλανό κίосκι, κρεμούσαν απ' έξω εφημερίδες και περιοδικά. Στο σπίτι που παρακολουθούσα, μπήκε ένας νεαρός και δεν ξαναβγήκε. Αργότερα, μπήκαν δυο κοπέλες, που επανεμφανίστηκαν μετά από μισή ώρα. Όταν χτύπησε ο ταχυδρόμος, του άνοιξε ο νεαρός και παρέλαβε την αλληλογραφία.

Οι ώρες κύλησαν αργά. Όλη μου η προσοχή ήταν

συγκεντρωμένη σ' εκείνο το σπίτι, αλλά ήταν στιγμές που φανταζόμουν τη Γαλλιδούλα μου να διασχίζει τη λεωφόρο. Τι θα 'κανα αν την έβλεπα; Θα κατέβαινα να τη συναντήσω; Αλήθεια, πού ήταν τώρα; Στην πρωτεύουσα, στη Βερακρούς, ή μήπως πετούσε για Παρίσι;

Στις δύο το απομεσήμερο, σταμάτησε μπροστά στο σπίτι το μηχανάκι μιας πιτσερίας.

Παραδόθηκαν τρεις πίτσες. Τρεις. Κι εγώ είχα δει μόνο έναν νεαρό να μπαίνει. Ποιοι ήταν οι άλλοι δύο συνδαιτυμόνες;

Περασμένες τέσσερις, μ' είχε πιάσει η νύστα, και χάρηκα όταν άκουσα κάτι μπουμπουνητά: η καταιγίδα ερχόταν απ' τα βόρεια. Τα μαύρα σύννεφα σκίασαν γρήγορα το δρόμο, κι αμέσως μετά άρχισε η νεροποντή. Είδα τον νεαρό να βγαίνει τρέχοντας. Μπήκε στο σούπερ μάρκετ της γωνίας και, σε λίγα λεπτά, βγήκε κρατώντας δυο κούτες τσιγάρα. Από το παρατηρητήριό μου αναγνώρισα το λογότυπο της μάρκας Chesterfield και ξανάπιασα να σκέφτομαι τη Γαλλιδούλα μου, γιατί αυτά κάπνιζε.

Στις οκτώ το βράδυ, εξακολουθούσε να βρέχει. Είχα γίνει μούσκεμα κι έτρεμα σαν το σκυλί. Κρατιόμουν ξύπνιος με το να πηγαينوφέρνω τις σφαίρες από τη μια τσέπη στην άλλη, σαν να 'ταν οι κόμποι ενός ροζάριου. Η πόρτα ξανάνοιξε. Ξανά ο νεαρός. Εκεί που πήγε να κλείσει πίσω του την πόρτα, στράφηκε και, παρ' όλο που δεν μπορούσα ν' ακούσω τι έλεγε, ήταν φανερό πως μιλούσε σε κάποιον που ήταν μέσα. Ύστερα διπλοκλείδωσε κι έπιασε να βαδίζει βιαστικά κάτω απ' τη βροχή.

Αποφάσισα να κατέβω, κι ευτυχώς, γιατί πρόλα-

βα ένα γέρο που ήταν έτοιμος να με κλείσει μέσα.

«Δε σας είχα δει, κύριε. Παραλίγο να μένατε κλειδωμένος ως το πρωί.»

Η καταιγίδα δυνάμωσε. Ψυχή δεν ήταν στους δρόμους. Ξαφνικά, μέσα στο αστραπόβροντο, έσβησαν τα φώτα του δρόμου.

Πήγα και στήθηκα έξω απ' το σπίτι. Χούφτωσα το Colt με το δεξί, περίμενα την επόμενη αστραπή κι έπεσα μ' όλο μου το βάρος πάνω στην πόρτα.

Το σπίτι ήταν σκοτεινό, εκτός από το βάθος του χολ, όπου έκαιγε ένα φωτάκι. Βαδίζοντας κολλητά στους τοίχους, πέρασα μπροστά από δυο γραφεία και, μετά, έξω από μια κουζίνα. Όπλισα το Colt και, με μια κλοτσιά, άνοιξα την τελευταία πόρτα.

Η Γαλλιδούλα μου άνοιξε κάτι μάτια πρησμένα απ' το κλάμα, έκανε να σηκωθεί απ' το στρώμα όπου ήταν καθισμένη, αλλά, όταν είδε το περίστροφο, αρκέστηκε ν' ανοίξει το κόκκινο στοματάκι της. Στα μάγουλά της ανταύγαζε το φως ενός κεριού που φώτιζε το δωμάτιο.

Ο στόχος ήταν δίπλα της. Ίδρωνε κι έτρεμε. Με κοίταξε κι έκλεισε τα μάτια, σαν να 'θελε να μου πει ότι είχε καταλάβει.

«Αυτήν... μη την πειράξεις... είναι μια Γαλλίδα... δεν έχει ιδέα για όλα αυτά...» είπε ο στόχος.

«Ήθελα να γυρίσω» κλαψούρισε η Γαλλιδούλα μου, «αλλά δεν μπορούσα να τον αφήσω σ' αυτή την κατάσταση. Κοίτα πώς τον έκαναν...»

«Γνωρίζετε; Όστε εσύ είσαι ο...;» Δεν τέλειωσε τη φράση του, γιατί η γλώσσα του μπερδεύτηκε στο στόμα του.

«Μικρός που είν' ο κόσμος, ε; Σατανικά μικρός» απάντησα.

«Χτες γύρισε από ένα ταξίδι» συνέχισε κλαυουρίζοντας η Γαλλιδούλα μου. «Ήρθε να μ' αποχαιρετήσει, κι αμέσως πλάκωσαν κάτι τύποι και του 'καναν μια ένεση. Είπα να φωνάξουμε κάνα γιατρό, αλλά δε μ' άφησε.»

«Οι τύποι αυτοί... ήταν απ' την DEA, ε;»

«...τα κτήνη... νόμισαν πως τους την έφερα στην Ιστανμπούλ... μου 'βαλαν πέντε δόσεις... χτες... για τιμωρία...»

«Μα τι είναι αυτή η DEA; Γιατί μιλάτε σαν να γνωρίζετε; Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Τίποτα! Βγάλτε με από δω μέσα! Θέλω να γυρίσω στο Παρίσι!» στρίγκλισε η Γαλλιδούλα μου.

«Εντάξει. Ξέρεις γιατί ήρθα. Πρώτα, όμως, θέλω να μάθω γιατί το κάνεις. Γιατί δίνεις φτηνή ντρόγκα στους Αμερικάνους;»

«...γιατί τους σιχαίνομαι... οι γκρίνγκο πρέπει... πρέπει να σαπίσουν... Θέλουν ηρωίνη; Τους δίνω ηρωίνη... και σχεδόν τζάμπα... πρέπει να σαπίσουν από μέσα... αυτή είναι η μόνη ελπίδα που έχουμε εμείς εδώ κάτω... καταλαβαίνεις; Για κάθε μουσκεμένη πλάτη... για κάθε Μεξικό που... που τον ξεφτιλίζουν σ' αυτά τα κωλοσύνορά τους... εγώ... εγώ καθαρίζω πολλούς... καταλαβαίνεις;»

«Αντίο, φιλόφρονε» είπα, φέρνοντας την κάννη μου κοντά στο στόμα του.

Η εκπυρσοκρότηση ήταν ξερή και κοφτή. Έτσι αλυχτάνε τα τριανταοχτάρια Colt. Η κακομοίρα η Γαλλιδούλα μου έτρεμε σύγκορμη, με τα μάτια ορθάνοιχτα. Την αγκάλιασα, βρίζοντας την πουτάνα τη ζωή πώς τα φέρνει.

«Βγάλε με από δω μέσα...» βόγκηξε στην αγκαλιά μου.

«Ναι, αγάπη μου» της ψιθύρισα στ' αφτί πριν πυροβολήσω κάτω απ' το υπέροχο αριστερό βυζί της, γιατί, αυτό ήταν σίγουρο, γιατί την αγαπούσα, γιατί δεν μπορούσα παρά να τελειώσω έτσι την τελευταία μου δουλειά. Ήμουν ένας killer, κι οι επαγγελματίες δεν μπερδεύουν τη δουλειά με τα αισθήματα.

Πριν φύγω, πήγα στην κουζίνα κι άνοιξα όλες τις στρόφιγγες του γκαζιού.

Εμπαινα σ' ένα ταξί, στη Λεωφόρο Ταμαουλίπας, όταν ακούστηκε η έκρηξη.

«Τι ήταν πάλι αυτό, αφεντικό;» ρώτησε ο οδηγός.

«Η καταιγίδα. Τι άλλο, δηλαδή...;»

«Σας ενοχλεί η μουσική;»

«Όχι. Άσ' την.»

Απ' το ράδιο ακούγονταν οι στίχοι κάποιου *κορίδο*: «...ella quiso marcharse cuando vio mi tristeza, pero ya estaba escrito que aquella noche perdiera su amor...»*

* Βλ. υποσημ. σελ. 29.

Περιεχόμενα

Πρώτη μέρα	7
Δεύτερη μέρα	17
Τρίτη μέρα	27
Τέταρτη μέρα	39
Πέμπτη μέρα	47
Έκτη και έβδομη μέρα	57